

naša

ЛИСТ СА НАЈВЕЋИМ У СРЈ

КРТАЧА

8
ДИН

... и у реду је

5,0 DEM 12 FRF 4,5 CHF 40 ATS 65 denara
2,0 GBP 5,0 USD 350 SIT 20 SEK 3 рсд/брга

Iz obora izlazi 10, 20. & 30. u mesecu ♦ Beograd, 20. april 1997.

Cvijičeva 1, 11000 Beograd, tel. (011)768-255 lok. 110, 113 & 161

ИСТИНА О КАСАНДРИ

СЕНЗАЦИОНАЛНО

Kassandra
naša
Copyright © КРТАЧА

СПЕЦИЈАЛНИ ДОДАТАК

БРЕ!

ЗАЈЕДНО!
СМО ЈАЧИ

ПО МИРИСУ СЕ ПОЗНАЈУ ЈУНАЦИ

naša
КРМЈАЧЈ

САДРЖАЈ

1. NASLOVNA STRANA

- Senzacionalno: ISTINA O KASANDRI (u prevodu: ISTINA O PRILAŽENJU SANDRI)

2. POKLON POSTER U CRNO-BELU TEHNIKU (za sve "Grobare"):

ZAJEDNO smo jači oliti "Po mirisu se poznaju junaci" (Ko koga njuši & ko kome puši...)

3. TO JE OVA STRANA:

Izveštaj sa 8. sednice Kolegijuma, sadržaj (kao takav), impres...

4 - 5. MISTERIJE KASANDRA IZ MARINKOVE BARE (sve što ste želeli znati o Kasandri, a niste se usudili da pitate) - you asked for it

6. DNEVNIK vkv MILIJANE NEMIRKOVIĆ & MAĐIONIČARENJE (4. deo)

Još samo u ovom broju, poslednji, a verovatno i zadnji nastavak naše poznate spisateljice i aktivistkinje KUL-a... Milenko Mihajlović, uporno mađioničari, dokle će, ne znamo...

7. GLUPI TORNİK (9) Dragan Ujevac ne odustaje. Ne odustajemo ni mi, i uporno objavljujemo njegove tekstove...

8. VESTI IZ ZEMLJE I VAZDUHA, VAŠ LEKAR & POEZIJA

Vesti: ko, šta, koga, čega, kome, čemu & sve u svemu... Lečite se kod našeg lekara prim. dr Vadima Nevadimova

25. GOVNARSKA STRANA made by Bora Đorđević & Milenko Mihajlović, a sve pod

REKLI SU O:

NOVOJ PERINOJ CENZURI:
PALAC - LEVI RUČNI -
-VIŠI STRUČNI ASISTENT ZA PISANJE:

parolom: To se sere, to se kenja za sva nova pokolenja!

26. POZDRAVI, ŽELJE & ČETKE I METLE

Pa ondak ovako: pisma čitalaca + polemika, megastrip o čudovištima iz vaših tanjira i još ponešto, da se nađe...

27. POZDRAVI, ŽELJE & ČETKE I METLE (part two)

Nastavak strane 26 (ako ga tako shvatite & doživite, a može i drugačije), anti-reklame, turbostrip o čudovištima iz vaših tanjira i tako mu to dođe, osim ako ne ode, a u tom slučaju...

28. LEPŠE JE S KULTUROM, A I KRMEADLA 97

Ko to kaže da je lepše s kulturom, jebem li mu kevu? Šo se kremena-dle tiče, ona je do jaja!

29. SUPERSTRIP: ZAŠTO JE STRADAO BADŽA?

Otkud, pa, mi da znamo?

30. NAŠ FELJTON: ISTORIJA SRPSKE OPOZICIJE (12a)

Prof. dr Najdan St. Cicmilović je svršio. Sa feljtonom. O tome možete opširnije čitati na str. 30.

31. NAŠA ENIGMAČA (Jok, nego je vaša):

Prekrštene reči, V(l)azni telefoni, Horoskop, Storebus, Vesti sa šinterneta, Mali (zl)oglosi & super-reklame.

32. POKLON POSTER U KOLORU (za sve Srbe ovoga sveta):

SRPSKA 6. FLOTA - SRBI, NAROD NAJMOBILNIJI (takva im je narav)

СПЕЦИЈАЛНИ ДОДАТАК:

Новине за писмене **БРЕ!**
(од 9 - 24 односно I - XVI)
Дијалог: А. Вучић (СРС)
А. Вулин (ЈУЛ)

Deo atmosfera sa istorijske 8. sednice Kolegijuma "Naše Krmače"

Gaga - "Anđeo čuval" u budnom (drugom) stanju

Pera, gl. i odg. urednik aktivno učestvuje u radu Kolegijuma

Fića edukuje sam sebe

Upraznjeno mesto za novog člana Kolegijuma

Hogar od Ferlaufa, tzv. Strašni

Bole, po funkciji direktor, po vokaciji Hadži, razmatra aktuelnu problematiku iz horizontalne

Salė & njegova pozadina, duboko su okrenuti svom unutrašnjem biću

САОПШТЕЊЕ ЗА ЈАВНОСТ:

Na poslednjoj, 8. sednici Kolegijuma "Naše Krmače", između ostalih, doneta je i odluka (6 glasova - PROTIV, 1 glas - ZA) od istorijske važnosti o ukidanju objavljivanja karikatura, fotografija i ostalih vidova vizuelne prezentacije koje prikazuju penise, faluse, testise, letve, motke, patke i ostale muške polne organe. Imajući u vidu brojne kritike čitalačkog pulikuma, Kolegijum je doneo ovu važnu odluku sa Nadom i Verom o proširenju multilateralnih odnosa "Naše Krmače" i čitalaca. Ovakve i njima slične sadržaje od sada možete pronaći u ostaloj dnevnoj, nedeljnoj i mesečnoj štampi. U bližoj i daljoj budućnosti očekujemo saganje sa novom uređivačkom politikom izraženo u telegramima podrške. Sa zadovoljstvom se može konstatovati da je sednica protekla u najsrdajnijoj atmosferi i bez većih incidenata.

naša
КРМАЧА
Cvijičeva 1, Beograd
Tel. 768-255 lok. 110 & 113

Broj je izašao uprkos naporima nadležnih organa i sledećih osoba:

Glavni & odgovorni urednik
Petar Lazić
Direktor
Hadži Boško Savković
Kolegijalna svest:
Aleksandar Andrić, Petar Lazić, Vladimir Gajović, Boško Savković, Zoran Milosavljević, Filip Mladenović, Stanko Zoranović

Reakcija:
Zlatko Minić, Dragoljub Krajčević Kraša, Rossy (mađioničar), Milenko Mihajlović, Bojan Redžić, Dejan Pahek, Dejan Gligorijević, Bora Čorba, Lazar Bošković, Marjan Pavlović, Novica Popović
Tehnička inteligencija:
Boban Vidić, Aleksandar Milić, Ivan Perjaković, Andrej Isaković (foto & Internet)

Viši naučni saradnici:
Nelajša Maximović, SDK, V. J. Boss Milivoje Gilić (vd glodur & vd Raka), Dragan Jovanović (vd belgi mag), Dejan Nikolić, Mirodrag Krstić, Zoran Rado Mladenović, Mirko (bez Slavka) Perjaković, Paraskva Blenčo, Zlatibor Tarnac, Dojčilo Ubiparić Blenčo, dr. med. sci. Najdan Cicmilović, Hajdebudin Crvenkovski,
Sekretar reakcije
Tanja Vojvodić
Mraketing & propagadna:
Natalija Poljak

Plasiranje & remitenda:
Zoran Milosavljević (šef & chief) Marina Tabović & Saša Milić
Plasman 768-255/lok. 124
Marketing centar
ALTERNATIVA, 587-267
Izdavač **DANGA**
Štampa **ABC grafika**
INTERNET: <http://www.krmaca.co.yu>
E-MAIL: krmak@EUnet.yu
Novine su registrovane u Ministarstvu za informacije Republike Srbije pod br. 2918

Како је трагедија старе параћинске породице преточена у ТВ серију

КАСАНДРА ИЗ

Delija Jovanović iz vremena dok je krotio konje po Srbiji

Delijini majka Julijana i otac Mušim su do sredine 1944. godine živeli u selu Živinci u okolini Kruševca. Zapravo, kako su Romi tokom okupacije bili na udaru fašista, krili su se kod rodaka. Povlačeći se prema severu, septembra iste godine, Nemci su zapalili nekoliko sela među kojima i Živince. Bežeći od njih Mušim i trudna

Julijana su stigli nadomak Beograda, do današnje Kaluđerice i posle nekoliko dana skrivanja po kukuruzima, uspeći su pod okriljem noći da uđu u grad sa južne strane. Došli su do stare cigan-male Marinkova bara i tu se nastanili u staroj i napuštenoj udžerici. I pored velike nemaštine i teškog života uz stalno skrivanje, Julijana je uspela da iznese trudnoću. Delija je rođen u tek oslobođenom Beogradu, novembra 1944. godine.

Desetak godina kasnije, Mušima je kopitom udario konj i umro je od gangrene. Julijana i Delija su ostali sami u kući koju je posle svake kiše plavila voda.

Živeli su od prošnje i skupljanja starog metala. U leto 1956. godine krenuli su sa lokalnom zabavljačkom čergom na jug.

Posle tri godine putovanja stigli su do Paraćina. Tu i počinje zaplet čitave priče po kojoj je snimljena TV serija "Kasandra". Tako bar tvrdi sedamdesetvodišnja Romkinja Julijana Jovanović koja je u "Kasandri" prepoznala svoju počerku Rušku i koja i dan-danas živi u Marinkovoj bari. Udžerica građana od novca koji joj redovno šalje sin Delija iz daleke Venecuele.

Julijana je brinula o kuhinji, a Delija se starao o konjima koje je zavoleo u oca. Među tridesetak Cigana bilo je gutača vatre, žena od gume, nekoliko kepeca, žena sa bradom, bacača noževa, krotitelja konja, močkara... Živeli su tako što su od sela do sela davali predstave. Negde su ostajali danima, a negde su isterivani puškama.

Posle dve godine putovanja stigli su do Paraćina. Tu i počinje zaplet čitave priče po kojoj je snimljena TV serija "Kasandra". Tako bar tvrdi sedamdesetvodišnja Romkinja Julijana Jovanović koja je u "Kasandri" prepoznala svoju počerku Rušku i koja i dan-danas živi u Marinkovoj bari. Udžericu je sredila od novca koji joj redovno šalje sin Delija iz daleke Venecuele.

-Nije on zaboravio na ostarelu majku. Kada je pobeo prvi put za Svajcarsku obećao mi je da će da piše i da će da šalje pare kad se obogati. Bilo je to 1976. godine, baš kad se Ruška udala za Marka posle četiri nesrećne godine. Delija je njenu patnju osećao k'o svoju. Iako nisu bili od istu krv, voleli su se k'o pravi brat i sestra. Jednom je Delija razbio glavu sa letvom prvom komšiji Caniju koji je Rušku vuko za kosu...

Kuća u Marinkovoj bari u kojoj danas stanuje Ruškina, odnosno Kasandrina pomajka Julijana Jovanović

Julijana je te davne 1956. godine u Paraćin stigla u drugom stanju. Kao da joj je sudbina bila da trudna putuje. Usput se sprjateljila sa Ramadanom, bacačem noževa, koji je bio neka vrsta vode čitave grupe. Ovome je umrla žena i iz prvog braka je imao desetogodišnjeg sina Čarima koji je takode odlično baratao noževima. Čarim i Delija su se lepo slagali i jedan drugog učili veštinama koje su znali. Julijana je tako zatrudnela i desetak dana posle dolaska u Paraćin rodila devojčicu koja je od rođenja bila bolešljiva.

Венецуеланска ТВ серија "Касандра" којој не могу да одоле ни они који се гнушају сапунских опера а'ла "Династија" или "Робиња Исаура" снимана је по истинитој причи. Касандра, односно Рушка, рођена је у старој породици из Параћина, однели су је Цигани чергари из Маринкове баре, а њен брат по усвојењу Делија Јовановић је причу испричао мексичкој књижевници Роберти Фиољо. Тако је и настао сценарио за серију "Касандра" под псеудонимом - Делија Фиољо

ZLA KOV PORODICE ALEKSIĆ

Cigani su svoju čergu podigli na periferiji u blizini vile stare paraćinske porodice Aleksić. Onoga dana kad su čergari stigli, Arsa Aleksić je sahranjivao svoju kćer Jadranku koja je umrla na porodaju. Umrla je, a da Arsa nikada sa sigurnošću nije saznao ko je bio otac deteta. Sumnjao je na partizanskog majora Radomira Tošića koji je 1952. godine postavljen za

upravnika Doma kulture Paraćin i koji je na prečac osvojio dvadesetogodišnju Jadranku. Ona nikada nije priznala da je bila u vezi sa Tošićem iz straha od očevoг гнева. Naime, neposredno posle oslobođenja Paraćina, partizani su upali u kuću Arse Aleksića, silovali njegovu ženu Vericu, a potom je ubili. Arsa je proglašen za saradnika okupatora i poslat je u zatvor u Mitrovici. Na Jadranku je pazila baba Milena. U vilu su se uselili partizani i ostali tamo do 1950. godine. Arsa se iz Mitrovice vratio u jesen iste godine i ušao u kuću koja je bila gotovo opustošena. Ostalo je samo nekoliko komada starog nameštaja, šporet na drva i astal. Zbog svega toga Arsa Aleksić je dobio nervne napade i na samu pomisao na "oslobodiоce". Jadranka je to znala i krila je svoju vezu sa majorom Tošićem kako ne bi iritirala oca. A Arsa, za koga su svi u Paraćinu mislili da je naglo osiromašeni predratni gospodin, razmišljao je o tome kako da unovči svoje bogatstvo za koje niko nije znao.

Naime, dok je njegov brat Milutin kupovao zemlju koja mu je za vreme posleratne nacionalizacije oduzeta, Arsa je kupovao zlato, nakit i briljante i krio ih u podrumu kuće. Tako su "oslobodiоci" došli i prošili, a Arsino bogatstvo je ostalo. U proleće 1956. godine Arsa Aleksić se oženio Hristom Spasić iz Aleksinca koja je posle rata ostala bez muža i koja je u kuću dovela dva maloletna sina blizanca - Ignjata i Marka. Tako je rešila svoju budućnost, a Jadrankina iznenadna smrt joj je pružila šansu da reši i budućnost svojih sinova. Jer, razmišljala je, posle Jadrankine smrti starcu je od naslednika ostala jedino unuka Ruška...

Kada je Ruški bilo samo desetak dana, Hrista je čula plač iz čerge smeštene u blizini njihove vile i shvatila da se tamo nešto dešava. Došla je do čerge i videla Ciganku koja oplakuje nedavno rođenu devojčicu. Tako je došla do ideje kako da reši sve svoje probleme oko nasledstva Arse Aleksića. Ponudila je Ciganki Rušku u zamenу za mrtvu bebū. Uz to je

dodala i veliki briljantski prsten, nasledstvo od majke, i Ciganka je pristala.

Kako su bebe stare desetak dana veoma slične, Arsa nije primetio razliku kada je video svoju "unuku" mrtvu. Samo je pustio svoju poslednju suzu u života. I ono malo što mu je od porodice ostalo, nestalo je. Stari porodični lekar dr Simić koji je došao da utvrdi smrt, mogao je samo da konstatuje da je dete umrlo od zavezanih creva. Tako se Ruška preselila u čergu, a u vili Aleksića su ostali Hrista Spasić i njena dva blizanca.

SUSRET U PARAĆINU

Čerga je otputovala na jug Srbije odvoдеci sa sobom poslednju naslednicu iz loze Aleksića. Nakon dve godine putovanja po Srbiji, Cigani su se vratili u

Julijana Jovanović, Ruškina, odnosno Kasandrinu pomajku možete naći u Marinkovoj bari, u ulici Petra Vojića 7, dvorišna zgrada. Pozvati se na "NAŠU KRMACU"

Ruška, odnosno Kasandra kakvu znaju naši TV gledaoci

Marinkovu baru u kojoj su neke kuće srušene zbog izgradnje novog stambenog naselja, a neke propale od podzemnih voda i zuba vremena. Kuća Ramadana, bacača noževa je srušena, tako da se on uselio u Julijaninu stračaru. Ramadan je znao da Ruška nije njegove krvi i nameinuo ju je svome sinu Čarimu. Julijana je na to pristala, od malena vaspitajući Rušku kao buduću Čarimovu ženu. Delija je za sve to znao, ali nije imao ništa protiv jer mu je Čarim bio dobar drug. Čarim je vremenom postao bolji bacač noževa od oca i zamenu ga u predstavama koje su izvodili kada bi krenuli na put. Delija se izveštio u dresuri konja, a Ruška je postala sjajna trbušna plesačica i gatar. Kada joj je bilo 14 godina počela je da vežba tačku sa Čarimom. Stajala bi naslonjena na jednu drvenu ploču, a Čarim bi oko nje zabadao noževe. To se Deliji nije sviđalo jer je brinuo za Ruškin život i tada je došlo do prve svade dvoje prijatelja iz iste porodice.

-Tad je Delija rek'o Čarimu da će ga ubije ako se Ruški nešto desi. A desilo se Ramadanu. Zaklali su ga pijanog u kafani jer nije teo da plati dug na karte. Valjda beše proleće 1972. godine. Tako smo opet ostali bez para i opet smo morali na

-Piso mi u pismo da ga ta pitala gde je naučio sa konjima i da joj on ispričao čitavu priču o svom životu i o sudbini moje Ruške. Ovoj se to svideo i napisala knjigu. Napisala je i da je knjigu napisala Delija Faljo - po imenu mog sina. Dala mu i dosta para kada je televizija snimala film o tome. Ništa ja to nisam verovala, sve dok nisam ovde gledala na televiziji. Sve isto samo što su oni drugaciji Cigani od nas ovde. Tamo su ih nekako mnogo naivno napravili. A i lepši su od ovih ovde. Jedino ta Kasandra nije tako lepa k'o moja Ruška, priča stara Ciganka Julijana Jovanović pokazujući pismo svog sina Delije...

put, priča dalje Julijana. -Tada smo imali jedan "ford-tranzit", stavili mu prikolicu sa konjem i krenuli na put. Sa nam je isto stari Šefket, patuljak i njegova bradata žena. Putovali smo po vašarima, preslavama, radili i na Ciganske svadbe. A niko od njih nije znao istinu o Ruški. Samo ja... A molila sam ih da ne idemo na vašar u Paraćin. Greh se uvek vrati! Rekli su da je to veliki vašar, i da moramo tamo. Šta sam mogla da im kažem? Cigani su se smestili na vašaristu, odmah pored šatora sa narodnom muzikom u kome je tada pevala pokojna Silvana Armenulić koja setek probijala. Glasom i stasom je privlačila narod u šator, a od toga su i Cigani

МАРИНКОВЕ БАРЕ

imali posla... Tu, na ulasku u šator prelepa Ruška je prvi put upozнала Luku Spasića, sina Hriste Spasić koja ju je 16 godina ranije menjala sa Ciganima za mrtvu bebū. Bio je dovoljan samo jedan pogled da mlada i vatrena "Ciganka" poželi Lukin poljubac.

- I videla sam kada su se ljubili, kaže Julijana. - Molila sam Boga da Čerim to ne sazna jer je ona za njega spremna,

njemu je otac dao. I nisam joj mogla ništa. Samo je vikala - "Babo, ja ga volim, babo ja ga volim". A Luka je u Paraćinu bio sasvim slučajno. Radio je kao trgovački putnik i prodavao "Paraćinkine" štofove po Sloveniji. Bio je mlo, vreden i imao

blag pogled, za razliku od brata Ignjata koga je u životu zanimala jedino kocka, žene i novac. Razlikovala ih je jedino majka po belegu iza levog uha.

Kako im je posao krenuo, Cigani su rešili da u Paraćinu provedu celo leto. Luka je otputovao za Sloveniju i obećao Ruški da će se ubrzo vratiti. Desetak dana posle njegovog odlaska Ruška je na ulici

susrela Ignjata, skočila na njega, čvrsto ga zagrlila i izjubila. Bio joj je čudan način na koji se ovaj ljubi, ali nije mnogo razmišljala. Ignjat je shvatio da je lepa Ciganka napravila grešku, a kako je bio ženskaroš počeo je bratovljevju devojku.

- Bila je nestašan duh. Onako, baš ciganjski. Ko da je bila od naših. Samo je negde cunjala i trčala polivadama. E, sinko moj, tako je jednom na livadi videla starog Arsu Aleksića kako vozi biciklo, nastavlja stara Ciganka svoju ispovest:

- I ovaj nije mogao da poveruje da je pred njim njegova kćer Jadranka. Prič'o je s njom i hteo da je dovede u kuću. Rek'o joj da joj deda. Nije tela da čuje! Ona je moja, Julijanima. Ona je Ciganka, plesačica, gatarica i Čerimova partnerka sa noževima, pričala je. A ja sam znala istinu! A morala sam da ćutim.

OD TRAGEDIJE DO HEPIENDA

Ruška je nastavila da se vidi sa Ignjatom koji je zbog nje zapostavio svoju verenicu Milicu. Uz sve to, imao je i vanbračnu ćerku sa Rosom Pešić, bivšom kućnom pomoćnicom u kući Aleksića. Sa svojih 16 godina maltene je silovao dvadesetpetogodišnju Rosu koja nije smela da se žali kako ne bi izgubila posao. Rodila je žensko dete koje je ostalo u kući kao lična posluga Hriste Spasić-Arsić. Rosa je nakon desetak godina otišla iz Paraćina i zaposlila se u hotelu "Nišava" u Niškoj banji znajući da Ignjat nikada neće priznati kućnu pomoćnicu svoje majke za sopstvenu ćerku.

Ljubav između Ruške i Ignjata je cvetala. Tako je bar Ruška mislila. Kod Ignjata je, međutim, sve bio samo go interes. Saznavši u međuvremenu od majke istinu o Ruški, a znajući i da je stari Arsa Aleksić u Ruški prepoznao svoju unuku, rešio je da se po svaku cenu njom oženi i tako definitivno nasledi bogatstvo Aleksićevih. Smetao mu je jedino brat, ali je znao da se ovaj neće pojaviti u Paraćinu pre kraja oktobra. A smetao mu je i Čarim, nagrižen ljubomorom.

- Čarim je pretio, vrištao, 'teo mene da ubije što mu ženu nisam čuvala, priča Julijana. - Tako je jedne večeri iz besa, pijan, gađao sa nož loše i pogodio Rušku u desno rame. Ova je pala u krvi. Delija je umalo zadavio Čarima i da mene ne bi glavu bi mu otkin'o. Ignjat je to jedva dočekao, zgrabio Rušku da

je spase, odneo u kuću i tu je izlećio. Tako su se i venčali. I tako su, bar privremeno, svi bili srećni. Osim Luke koji nije ni znao šta se dešava sa

Ruškom u koju je bio zaljubljen. Arsa Aleksić je u kući imao svoju unuku koja će ga naslediti. Preko Ruške je Ignjat došao do para, a Hrista Spasić je uspeła da obezbedi svog sina. Luku nije volela jer nikada nije bio u kući i odmalena je pružao otpor njenim naumima.

Delija je bio sretan jer mu se sestra udala za onoga koga voli, a Julijana je uspeła da spase Čarima od Delijine osvete.

Tako su mladenci odmah posle venčanja otišli na svadbeni put. Prst sudbine je odredio da to bude Niška banja. Odseli su u hotelu "Nišava" gde se Ruškina drama nastavlja. Za njima je krenula i bivša Ignjatova verenica Milica i Ruška je sasvim slučajno čula kada je Ignjat Milici pričao kako se za Rušku udao samo zbog para. Očajna, sela je u prvi autobus i pobešla nazad, u svoju staru stračaru u kojoj je odrasla. Sakrila se od svih u Marinkovu baru. Ignjat baš nije imao sreće. Tog dana kada je Ruška pobešla, video je u "Nišavi" bivšu kućnu pomoćnicu Rosu. Posle rasprave i svade, ova je potegla nož i ubila ga u hotelskoj sobi...

U svojoj tragediji, nastala je potera za Ruškom.

- A jedino je Delija znao da je ova u Baru. Ja nisam znala. Čarim se napijao, tukao me, terao da priznam gde mu je žena, jada se Julijana.

- Stari gos'n Arsa me na kolenima molio, nudio zlato, samo da mu kažem gde mu je unuka. Al' kako da mu kažem kad mi ja nisam znala... Jedne večeri, vrativši se pijan Čarim me je vezao sa kanap i vukao po livadi голу. Samo da mu kažem gde je Ruška. Tada je Deliji udarila krv u glavu. Uzeo je nož kojim je Čarim pogodio Rušku, skočio na njega i na očigled svih ga zaklao. Ko što mu oca zaklaše pijanog.

U međuvremenu se pojavio i Luka. Stigao je iz Slovenije da oženi Rušku. Nije ga mnogo iznenadilo sve što se desilo jer je znao narav svog brata blizanca. Bilo mu je pomalo žao majke koja je doživela težak nervni slom. Požalio se Arsi koji je Luku oduvek voleo kao rodenog sina i zajedno su krenuli da traže Rušku. Deliju je jurila milicija zbog ubistva, a kako bi se sakrio zaposlio se neko vreme u Aleksinačkim rudnicima. Redovno je pisao Ruški koja je radila kao konobarica u kafani "Puna čaša" u Marinkovoj bari. Posestrima je i dalje volela Luku, ali nije htela to da mu kaže i da se vrati u Paraćin. Rizikujući da ga otkrije, Delija je ipak otišao kod Arse Aleksića u kuću i ispričao Luki gde mu se nalazi Ruška.

Luka je tako ušao u trag svoj ljubavi, a milicija je ušla u trag Deliji: -Tada je moj jedini sin morao da pobege u Švajcarsku. Da ga ne u'apse. Radio je svašta, a pomalo i krao. Sta ćeš dete, takva nam krv... priča Julijana. - Posle je otišao za Nemačku, ukrc'o se u Hamburg na neki brod k'o slep

Ruškina pomajka, Julijana Jovanović i danas živi u Marinkovoj bari

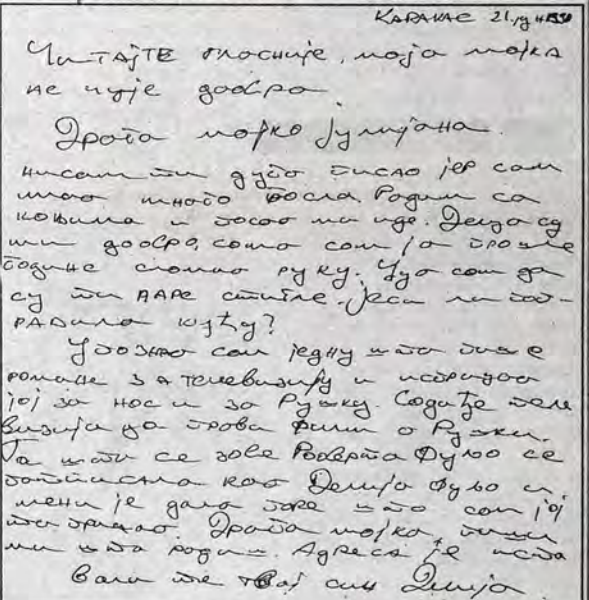
putnik i pobeško u Venecuelu. Pis'o mi i odande. Nekada mi slao pare, da preživim, popravim kuću... Ruška se udala za Luku sa kraja 1976. godine i stari gos'n Arsa je umro srećan. Posle su prodali sve u Paraćin i otišli u Sloveniju gde je Luka im'o poso. Pre deset dana sam dobila pismo i od njih. Živi su, imaju troje dece, najstarije 19 godina. - Zove se Delija...

KAKO JE NASTALA "KASANDRA"

Kako tvrdi Julijana Jovanović, Delija se u Venecueli zaposlio na plantaži kokosovih oraha i vredno radio. Stekao je kućicu, oženio se mulatkinjom i probao da otvori svoj posao. Kupio je jednog konja i trenirao ga kako bi ga pokazivao na njihovim vašarima i zaradivao pare. U međuvremenu je trenirao konje nekih bogatih gada i shvatio da će tako zaraditi više novca. U jesen 1989. godine slučajno je upoznao Robertu Fioljo, poznatu Venecuelansku spisateljicu koja je došla kod njega po lek za bolesnu nogu svog dorata - mezimca.

Jedina fotografija Ruške Jovanović, prave Kasandre snimljena 1972. godine u Paraćinu. Julijana je u pravu: Ruška je lepša od Kasandre!

Fotokopija poslednjeg Delijinog pisma iz Karakasa

KARAKAS 21. ЈУН 1990

Читајте масније, моја мајка не чује добро. Драга мајко Јулијана, нисам ти дуго писао јер сам имао много посла. Радим са коњима и посао ми иде. Деца су ми добро, само сам ја прошле године сломила филм о Рушки. Чупо сам да су ти паре стигле. Јеси ли поправила кућу? Узпознао сам једну што пише романе за телевизију и испричао јој за нас и за Рушку. Сада ће телевизија да прави филм о Рушки. Та млада се зове Роберта Фуљо се дојачиња као Делија Фуљо и мени је дала паре што сам јој то причао. Драга мајко пиши ми шта радиш. Адреса је иста. Ваи те твој син Делија

- Pis'o mi u pismo da ga ta pitala gde je naučio sa konjima i da joj on ispričao čitavu priču o svom životu i o sudbini moje Ruške. Ovoj se to svidelo i napisala knjigu. Napisala je i da je knjigu napisala Delija Fioljo - po imenu mog sina. Dala mu i dosta para kada je televizija snimala film o tome. Ništa ja to nisam verovala, sve dok nisam ovde gledala na televiziji. Sve isto samo što su oni drugačiji Cigani od nas ovde. Tamo su ih nekako mnogo naivno napravili. A i lepši su od ovih ovde. Jedino ta Kasandra nije tako lepa k'o moja Ruška, priča nam stara Ciganka pokazujući pismo svog sina Delije... Nastavak priče sledi u narednom broju "Naše Krmače". Kad se Kasandra bude pojavila u Beogradu.

DNEVNIK

Пише: **vkv Milijana NEMIRKOVIĆ**

БУЦА МАРЈАНОВ

Utorak, 08. april

Dragi je rešio da počne sa čišćenjem naše Mesnate zajednice. Nakupilo se, kaže, mnogo dubreta tokom svih ovih godina. Vala i u pravu je. Kod kuma Stane puno dvorište starih novina i automobilskih guma. Mirko nije imao gde da ih baca pa ih bacao preko ograde. Komšiju Mitu nisu ni izneli od kada je umro od gladi. Neko vreme smrdelo, a sada mu se u kuću uselili neki Cigani pa ga izbacili napolje. Sada plaši decu. Tako mu i treba kada je ceo život čitao i pisao knjige, a ništa pošteno nije radio. Ako krenu da čiste mogli bi da iščiste i naše dvorište. Puno je nekakvih ljigavih guma što se razvlače. Nosili ih oni daci-pešaci što su hodali oko naše kuće i bacali ih unutra. Liče na nekakve čudne balone...

Budža Marjanov. Da nije bilo njega oni daci-pešaci bi nam se i po sobi šetali. Ovako su nam samo balone bacali u dvorište. Teška tragedija. Čak je Čeda pustio suzu. Ja sam pustila goluba. Mirko je voleo Budžu Marjanovog jer mu je ovaj stalno pričao gde ima koje novo biciklo da se pozajmi.

Svi pričaju da ga je umlatio neki Profi. Ja mislim da ga nije ubio Profi već da je to bio Hapis, kasapin. Pa zar sam ne reče Čedi da je počeo da kolje i po kafanama?

Subota, 12. april

Baš sam se obradovala današnjoj sarani. Konačno će da me puste da izađem iz kuće. Obukla sam novi cvet. Al' šta vredi kad Čeda više ni na sahranu neće da me vodi. Poveo sa sobom decu. Da gledaju i da se uče. A bio je tako lep dan. Odličan za sarane. Doduše, malo vetrovit, ali to nije smetalo svim onim ljudima da dođu do groblja. Pričala mi Marina posle sarane da je bilo mnogo finog sveta. Svi došli da popiju rakijicu i da pojedu žito. A Čeda

Sreda, 09. april

Danas me je Čeda grdio što podržavam akciju čišćenja Mesnate zajednice. Rekao mi da ćutim i da ne izlazim na ulicu, jer će i mene da očiste. A što? Pa kupam se redovno, dvaput mesečno? Posle podne se čula dreka iz gazda Zlajinog dvorišta. Skupljali su neke plavuše. Šta će čovek, bogat, visok mu standard. Upotrebi plavušu pa baci na ulicu. A ove pred vrata i udare u dreku. Dobro je što je moja Marina crnka. Nju je teško upotrebiti. Krupna je. A ako je i upotrebe, zalepi se za njih k'o žvaka u kosu. Popodne se drali i Cigani. Nisu dali da se odnese komšija Mita. Kažu da im je dobar i ko strašilo za vrane. Neka bar sada služi nečemu kada je ceo život samo čitao i pisao.

Nikola Otaš

Četvrtak, 10. april

Današnji dan je divno počeo. Pesmom i igrom. Mirko je ranom zorom izašao iz sobe pevajući "Ajde da se naduavamo da nam oči sjaje". Marina je prihvatila pesmu i izazov. Izazvali je neki mangupi da obaraju ruku. Popodne je turnir. Čeda je igrao neke ratne igre sa Milovanom Đukijem iz Sremčice, a ja sam igrala piprevku. Od kako su mi zabranili da izlazim iz kuće, mnogo sam se nešto unervozila. Popodne je dolazio kasapin Hapis iz Sremčice i tražio Čedu. Rekao mu je da je prošrio delatnost. Sada kolje i po kućama i po kafanama. Meni je poručio da se ne brinem. Od sada ne kolje samo krave već je prešao i na volove. O svinjama da i ne govorim. To mu je uža struka.

Petak, 11. april

Grozan dan. Noćas oka nisam sklopila od dranja. Cele noći su se po ulicama drali nekakvi psi. Jurili su nekakvog maskiranog ludaka koji im je priklaeo gazdu Budžu Marjanovog. Umrlatio ga u nekakvoj kafančini "Kuku meni mila majko" seo na biciklo i pobeo. Šteta. Nepovratna šteta. Mnogo je fin bio taj

je meni još prošle godine obećao da će da me vodi na žito sa šlagom. Pričala mi Marina da su se svi krstili. Eto, možda me Čeda zato nije vodio na saranu. Nikada nisam naučila da se krstim. Nekome teško išla istorija, neko se ceo život tučio sa matematikom, a ja jedna nikada neću naučiti da se prekrstim. Neki pričaju da nam je to porodično. Ni moj stric Drale nije nikada naučio da se krsti, a toliko godina sprcao u zadnjicu...

Nedelja, 13. april

Danas niko iz Železničarske testvice neće doći na mu u kuću. A i bolje. Videli su sejuče sa Čedom na sarani i lepo se ispričali. Neka vode društveni život i na drugom mestu, a ne samo meni da prljaju kuću. Raspitivali su se kod Čede jel Budža Marjanov jedan od onih što je mnogo prljao Železnik pa ga zbog toga utukli? Izgleda meni da ni oni nisu pazili gde su ostavljali svoje

dubre pa su se sada usrali. Sudeći po tome kako su meni kaljavim nogama prljali tepihe imaju i razloga da brinu. Zato ja svoj prljav veš redovno spiram. I pazim gde bacam prljavu vodu. Popodne je Čeda doživio lagani nervni slom. Izašao je pred kuću i video da nam je neko na zidu napisao: "Lako ti je bilo da isteraš duha iz boce. 'Ajde ga sad vrati!" Eto, čim nema Budže Marjanovog, svako ti ulazi u dvorište.

Ponedeljak, 14. april

Neću više da pišem dnevnik. A ni manje. Kada ne piše ona druga što se svi useravaju od straa kada ga čitaju, što bi ga ja pisala? A i o čemu da pišem kada me ne puštaju napolje? Zato ću u sredu sve da pozovem u kuću na kuvano korenje i pečene bokvice i da im saopštim da na moj dnevnik ne računaju više. A ni manje.

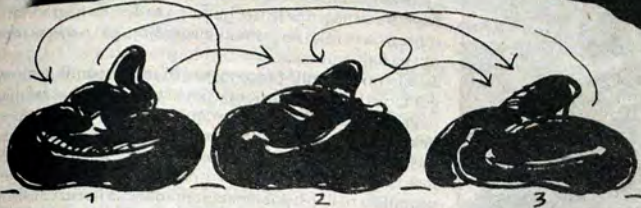
Sreda, 16. april

Lepo sam se obukla čekajući goste. Stavila sam crvenu kapiću, belu kragnu, plavu suknju i cvet u glavu. Kakvo je vreme, u sred proleća, plašim se da će ove godine biti dovoljno cveća za sve. Zato će meni moji Kinezi danas da donesu mnogo veštačkog cveća. Za svaki slučaj. Svi su došli. Ja sam prva pustila Kineze. Posle su ih puštali i svi ostali koji su jeli srijemušu i bokvicu, tradicionalna partizanska jela. Svi su došli. Badži Električka, Moša Bulja, Zoka pevaljka, Ljuša Kepavi, kum Toša i kuma Stana, Mirko i Marina, Čeda... Kinezi su stigli u punom broju. Kad sam im saopštila da više neću da pišem, svi su učitali. Onda su tapšali, pa se napili i na kraju plakali. Nisam baš sigurna, ali kao da su plakali od sreće... Eto, da i ja neko ga usrećim. Veselili smo se do dugo u snežnu aprilsku noć. Kao da je i nebo plakalo što ja više ne pišem dnevnik. Duvao je vetar donoseći sa sobom, čak iz Sremčice, glas Hapis kasapina: "Čedo javi se! Čedo javi se, ja sam spreman!" Spreman sam i ja, al' šta vredi kad na mene niko ne misli!

НЕСТАНЛУЦИ ИЛИ НЕСТАНИМО ЗАЈЕДНО
МАБИОНИЧАРЕЋЕ (3)
Миленко Михајловић

ПОГОДИТЕ ИСПОД КОГ ГОВНЕТА СЕ НАЛАЗИ ДИНАР
ПОБЕДНИКОВЕ НАГРАДНЕ ИСТЕ ДОБИЈЕ СВА ТРИ.....

МАЛА НУЖДА 1, А ВЕЛИКА 2,
ПОГЛЕДОМ ГА САСЕКОХ К'О МАЧЕМ,
ИЗВИНИТЕ МОЛИМ, ПИТАО САМ ЈА,
КОЛ'КО КОШТА КАД УНУТРА ПЛАЧЕМ...

БОРА БОРБЕВИЋ &
МИЛЕНКО МИХАЈЛОВИЋ

КУПОВНИ КУРС МИ ЈЕ
3 ДИНАРА А
ПРОДАЈНИ 4

GOVNAVA SLOBODA

Iz klozeta govna
Idu na slobodu
Jer je neki kenjaroš
Povukao vodu
Reka ne sme da se pije
Jer sadrži fekalije

LJUBAV NA PRVI POGLED

Ja te jebem, a ti jedeš govna
Fali mozak i škola osnovna.

DILEMA

Koliko puta
govno se proguta?

PESMA S KLOZETSKE ŠOLJE

Nastala si na klozetskoj šolji
Pesmo moja stomachnog nemira
Iskreno reci da li sam bolji
Od onog Engleza - Šekspira.

PESMA O MOJOJ JAHTI

Kroz cevovod ispod šahta
Plovi moja braon jahta.

EKOLOŠKA

Kada neko mnogo kenja
Dolazi do zagađenja
Neki ljudi samo zinu
Pa zagađe okolinu.

OD VARDARA PA DO TRIGLAVA (1987.)

Od Vardara pa do Triglava
Veliko se sranje odigrava
Dovidenja draga Jugo,
Radije bih nešto drugo
Dovidenja, dovidenja
Do oslobođenja.

JNA
U kafani klozet je čučavac
I na njemu čučim ja, kukavac.
Bole noge i nije mi lako
Još od vojske nisam srkao tako.

OPTIMISTIČKA PESMA

Ko to tvrdi
Da se mnogo prdi
To se samo peva
Iz debelog creva.

KAMP NA LASTOVU

Kupio sam baterijsku lampu
Da ne zgazim na govno u kampu.

Galebovi kričaju po nebu
Urlajući glasni pev
Po obali parovi se jebu
Na dnu mora smrdi cev.

СВА ГОВНА
У ЈЕДНОЈ
ЈАМИ

SLOVENSKA ANTITEZA

Jel to umirućeg krik,
I' slonovski besni rik,
I' Ilija Gromovnik?
Leš tvrdi da nije on,
Gromu nije takav ton
A sto posto nije slon.
To ti prde Petroviću Mišo
Prđe Mišo i još se utišo,
Tako prde
Ne mož' biti grđe.
Odjekuju planine i brda
Od njegovog urnebesnog prda.

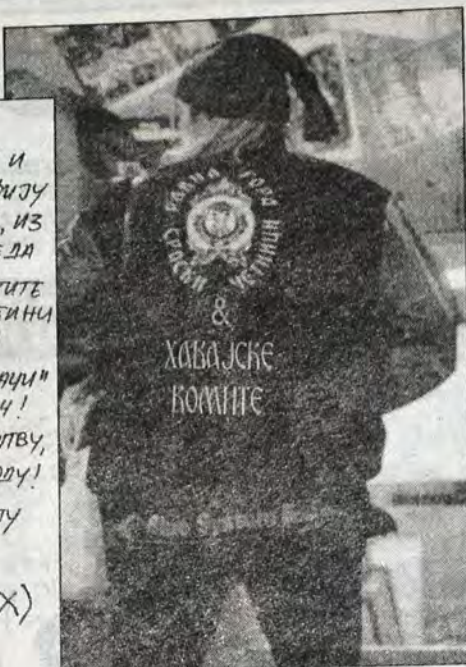
POLEMIKA

ПОШТОВАНИ ПРОФ. ПЛЕЈАДЕ,
У СМISЛУ ПОДРШКЕ ВАМА, ВАШЕМ ДРУШТВУ И
"ONE WEST WAIKIKI" - ЈУ ШАЉЕМО ВАМ ФОТОГРАФИЈУ
ИНКРИМИНИСАНЕ Г.ЋИЦЕ АНГЕЛИНЕ ГУЗИНЕ, ИЗ
КОЈЕ СЕ ВИДИ КО ЈЕ И ШТА ЈЕ ОНА! ВИДИ БЕЛА
НИЈЕ У ЦВЕТУ МЛАДОСТИ (СЕДА КОСА). ОБРАТИТЕ
ПАЖЊУ НА НАТПИС КОЈИ СЕ НАЛАЗИ НА ПОЛЕЂИНИ
ЊЕНЕ ЈАКНЕ - СВЕ ЋЕ ВАМ БИТИ ЈАСНО!!!
АКО ХОЋЕТЕ ПОШАЛИТЕ ФОТОС "НАШОЈ КРМАЧИ"
ПА НЕК' ЦЕЛА СРБИЈА ВИДИ О КОМЕ ЈЕ РЕЧ!
ДАЈЕМО ПУНУ ПОДРШКУ ВАМА И ВАШЕМ ДРУШТВУ,
А ПОЗДРАВЕ ШАЉЕМО БРАТСКОЈ ХАВАЈСКОЈ НАРОДУ!

ОДГОВОРНОСТ ЗА ПОЧИЊЕНУ ФОТОГРАФИЈУ
ПРЕУЗИМА ОРГАНИЗАЦИЈА

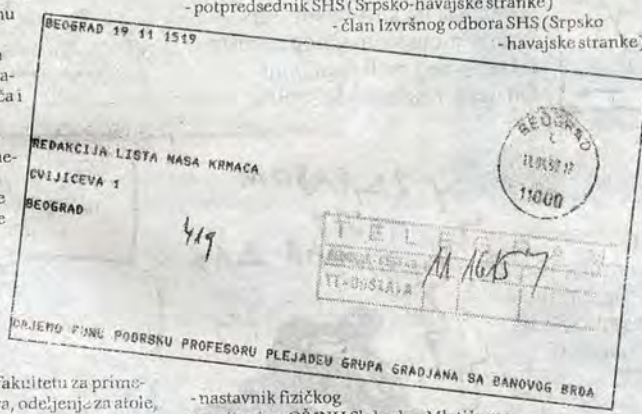
"СЛОБОДНИ ХАВАЈИ" (СХ)

16. април 1997.
Велики Бечкерек

- prepisni član SANU
- član Saveta za kooperaciju, integraciju i
degradaciju Medunarodnog društva za miran suživot morskikh
rakova i kornjača
- kolumnista svetski poznatog i priznatog geopolitičkog
časopisa "Nacionalistička geografija"
- kolumnista dnevnog lista "Gradanin"
- posedujem sertifikat II stepena o poznavanju rada na PC-u
(programi: Quark X-press, Photoshop, Corel Draw...)
- potpredsednik SHS (Srpsko-havajske stranke)
- član Izvršnog odbora SHS (Srpsko
- havajske stranke)

Poštovana redakcijo,
Iako to nisam želeo, primoran sam da reagujem na pismo Ange-
line Guzine koje ste objavili u 25. broju vašeg eminentnog
lista. Moja namera nije bila da preko vaših novina polemishem
sa kojekakvim Guzinama, Bubalima i njima sličnim pojavama.
Niti ću to u budućnosti raditi, kako ne bih opterećivao
kako vas, tako i vaše čitaoce. Hteo bih samo da
napomenem da je u inkriminisanom pismu
navedena gomila netačnih podataka i čin-
jenica vezanih za mene i moj rad, kao i za
omiljenu mi seriju "One West Waikiki". Ova-
kva pisma su krajnji primer vrhunskog kiča i
neukusa, kao i teatralnih podmetanja od
strane onih koji osim žestokih reči i nava-
lentnog ponašanja, nemaju drugih argume-
nata. Pitam se samo, koji je vaš prag tole-
rancije i dokle ćete dopuštati objavljivanje
ovakvih nakaradnih nadriprisanija? Što se
tiče moje ličnosti i mog naučnog i
društvenog rada mogu da navedem samo
slededeće činjenice, koje će razuveriti sve
"neverne Tome" poput A. Guzine, o tome
ko sam i šta sam:
- predsednik Udruženja srpsko-hava-
jskog prijateljstva
- redovan profesor na Internacionalnom fakultetu za prime-
njenu etnologiju, odelsek za pacifička ostrva, odeljenje za atole,
čije je sedište na Tongi
- doktor semantike i romantike (doktorirao na Oksfordu 1977.
god.)
- dopisni član Ruske Akademije nauka i umetnosti

- nastavnik fizičkog
vaspitanja u OŠ "NH Slobodan Mlatišuma
Šećerko"
- počasni član zemljoradničke zadruge "Vratarnica" iz Vratar-
nice kod Zaječara
- kapiten bilijarskog kluba "YUGOPOOL" iz Beograda
- Jbitnik Slobelove nagrade za mir 1996. god.
- nosilac vozačke dozvole B kategorije
- nosilac dozvole za upravljanje šinskim
električnim vozilima gradskog saobraćaja.
Ovo su samo neke od važnijih funkcija i titula koje
sam za života stekao svojom stručnošću, znanjem
i zalaganjem. Ima ih još, ali smatram da je i ovo
dovoljno.
Sa poštovanjem,

prof. dr Konstantin Plejade
ul. Promajska 11, 11000 Beograd

Dragi uredniče,
Pišem vam po prvi put u nadi da moje pismo neće završiti u
košu. Mene muči jedna velika nepravda u vezi sa dodeljiva-
njem nagrada. Sve razne komisije za dodelu raznih nagrada
navrzu se na jedne te iste ljude, pa se desi da nagradivani
umre a da to niko ne primeti, nagradjuju ga i dalje, ni mrtvom
mu ne daju mira.
Ja mislim da to nije pošteno, kad bi se pravednije delilo svaki
građanin bi mogao da dobije ponešto, a ako bi baš zafalilo
nagrada, plaketa, povelja, ordenja, molim, nek se izmisle još
neki. Takve stvari se kod nas inače izmišljaju svakodnevno.
Zašto, eto, ja, na primer, da nemam neku nagradu? Da meni
neko na primer dodeli neku diplomu ili plaketu, ja bih je
uramila u najlepši goblenski ram i okačila iznad televizora.
Ja sam i dalje perspektivna, bez obzira što sam u penziji. Mogla
bih opet da se zaposlim. Mogla bih ponovo i da se udam. To mi
je i moj pokojni Aleksa, pokoj mu duši, govorio - da treba da
sklapam nova poznanstva a i da se preudam, ako se njemu
jadniku nešto loše desi. Bolesćina neka ili smrt. I desilo se.
Ja, inače, volim sve što vole mladi, a sve bi mi to lakše išlo da
mogu da kažem: ja sam ta i ta - dobitnik te i te nagrade.
E, zbog svega toga pišem vama ko videnom čoveku pa da malo
pogurate i zauzmete se za ovu moju stvar.
Prvo, da se ograniči broj nagrada po glavi stanovnika, a ono što
pretekne da se izdeli narodu. Svima koji pošteno rade, a prima-
ju bedne plate, ili ih uopšte ne primaju, ili se nalaze u invali-
dskoj penziji (moj slučaj) da se nagrade dele prekorodno,
svakog prvog u mesecu. Da i oni svoju decu ili unuke nečim
obraduju.
Sve što čoveku po pravu i zasluži pripada, pošteno da mu se da
za života, da se živ porađuje, a u smrti u miru da počiva, a ne ko
moj pokojni Aleksa, pokoj mu duši. Ko zasluži spomenik da
može da bira pozu kako da ga naprave i mesto gde da ga stave.
Ako se neko izuzetno istakne i zasluži veću nagradu od one ko-
ju je već dobio može da dobije tu veću nagradu tek kad onu
prethodnu vrati državi na dalje raspolaganje.
Ukoliko se vi zauzmete i ovaj moj predlog bude usvojen i ja ću
moći da se ubrojim u viđenije ljude, pa možda i spomenik za-
služim. Ako se to desi, šaljem vam sliku po kojoj mogu da me
vajaju i još vas molim na neko lepo mesto da me stave.
Vaša verna čitateljka

Milka Jovanović
(udova pokojnog Aleksa)

EVROSEX
POKRETNINE

ZLE SPODOBE
IZ VAŠEG
TANJIRA
"PICA STORY"
NA KOJE SVE ŽIVE I NEŽIVE STVARI
"POPIJU" NASHA PICA...
PICA STORY

"SVOJ TI ZALED I BOJU
NASHA PICA DUGUJE TALIJANSKIM DIZAJNER-
IMA IZ 1822 GOD FIRME BRGA HDANA SO
I SPRACINE"
MESTO GDE JE EDVARD NAŠAO INSPIRACIJU

ISTORIJA BELEŽI
DA JE VEKOVIMA
OVA VLAZNA
CRVENA
DIAKOVA
DIAKOVA
DIAKOVA

A PO LEFOTI
KOLICIMA DLAKA
NASHA PICE TINA SE
DANAS MOŽE MEŠTI
JEDNO SA DUGO-
DLAKIM ŠNAKEROM.
DOK JE
UPRAVO PLESKAO
JAPANSKI AUTOBUS
SA 380 PENZIO-
NISANIH
SUMO-
DIJACA.

U NASTAVKU: ZLA PICA TEKORISE JAVNI WC!

ZAŠTO JE STRADA O BAČA?

NAŠA KRMJAČA" je od "KING FIČRZ INDIKEJTA" otkupila prava na objavljivanje stripova o mornaru Popaju za područje SR Jugoslavije (kako u užem, tako i u širem smislu). U ovom broju ekskluzivno objavljuje-

mo prvi, od nebrojeno mnogo nastavaka ovog, sigurno, najpopularnijeg stripa na našim prostorima. Sva prava zadržava izdavač. Svako neovlašćeno kopiranje kažnjivo je Onim Zakonom.

НАША ЕНИГМАЧА

orno esto	Lilicev predak	Šmrkovi	Em Milo, em drago	Vrsta zanatlije (mn.)	Viljuška za kravu	Cangrr... No mogu da verujem	'А П'	Ljubitelj piva Stepen inteligencija	Б'	Crvena Pazi Rossy	М		
А	Л	Е	Ј	А	В	Е	Л	И	К	А	Н	А	
К	И	Ј	А	Т	И	Neki kurac u oku Švedska baba	Т	Р	У	Н	Hem. ozn. za džin Baš izvoli	Г	
Л	А	М	Е	Л	А	Boj u bradavici Lična množina	О	Р	Д	Е	Н		
И	И	К	И	Н	Е		Б	О	М	Б	О	Н	Е
П	У	Tajm aut Skr. za ništa	Т	Izdovni ventil Dop merdevina	А	Н	А	Л	Першун Duplo G	А	Т		
У	Л	Т	А	Н	Najplodnija kultura u Srbiji	И	Н	А	Т	lv (Montan) od milja	И		
Т	А	К	Т										
А	Т	Р	О										
Н	О	B/2 Auto ozn. Naše Krmače	Р										
А	Р	Н	И										
Ц	И	К	Аутор МАКИ										

SLOREBUS

&

МАЛИ (З)ОГЛАСИ

Izgubljen topli dom u picinom parku.
Šifra: **PETPARAČKA PICAJZLA**

Zatvorena govna na teritoriji Srbije i šire.
Poštene i nezavisne kanale molimo da ih vrate u što kraćem roku.
Šifra: **RTS**

Javno ukidam sponzorstvo Jeleni K. zbog nepoštovanja ugovora o skidanju veštačke vilice prilikom rada.
Šifra: **BEZ ZUBA JE BOLJI FILING**

Izgubljena nevinost u centru grada.
Poštenom nalazacu dacu je opet.
Šifra: **NEVINASCE**

Nestalo dete od 10 god. Poslednji put videno u parku kod železničke stanice.
Šifra: **TVOJ JE AKO HOĆEŠ**

Pravim mušku decu za 100 DM i žensku za 50DM. Ako omanem, ponavljam radnju na račun kuće!
Mladen Simeunović, Brčko
tel. 076/65-227

U prodaji je nova video kasete:

CALIFORNIA FATNESS

Udebljajte se za samo sedam dana uz pomoć naših vežbi iz programa

CALIFORNIA FATNESS
prodžbine na tel. 011 768-255 / 110

ŠENJE SLOREBUSA: **JULIJA**

В(Л)АЖНИ ТЕЛЕФОНИ

ocam po kući	3281-851	Odlеđujem govno iz dupeta	187-873
viske sa ferlaufom (10-35%)	2224-879	Magična panel ploča - odmrzava medije	603-245
rike od stidnih dlaka	3222-001	Pričajte sa Asterixom na tel.	683-854
em tanjire	336-330	Vozim reli po grobljima	642-022
nsko pecivo & švedski astal	603-245	Skidam glavu ispod krune	3229-915
rtje za patuljke - povoljno	626-551	Ultra hot-line "Hellpleasure"	628-642
rim olovke	752-485	Frizerski salon "Lenjin & Kodžak"	332-235
moć u kući - oralno	334-531	Muštikle za pičkin dim	659-547
skatančujem pojas nevinosti	682-723	Dihtunzi za koituse	3227-542
armonika vrata za svadbe	657-345	Hramljem k'o Stari	627-804
emiram ugali i drva	602-683	"Čentogradi" za veštice - bez poreza	627-140
reče za zadušnice - na veliko	695-025	Jedem po dačama	3221-001
utim mlitave	603-245	Zigovanje deveruša - efikasno	768-255/124
ciklopedija "Britvanika" - jeftino	629-697	Stari brojevi "Naše Krmače"	768-255/110
odam unutraške	142-219	Picin park	primamo čekove

ОВАН (21.03. - 20.04.)

ПОSAO: dosadilo Vam je da pasete travu
LJUBAV: partnerka vas vara sa pastrom
ZDRAVLJE: učeبانo runo

БИК (21.04. - 20.05.)

ПОSAO: i dalje Vas iritira crvena boja
LJUBAV: partnerka koristi johanbin
ZDRAVLJE: ako Vas "počiste" više nećete biti pripadnik ovog znaka

БЛИЗАНЦИ (21.05. - 20.06.)

ПОSAO: brat blizanac Vas često menja
LJUBAV: ako to čini i u ljubavi, moguća ljubomora
ZDRAVLJE: ako bi to mogao da učini i u ovoj prilici, onda ćete se već nekako izvući

ПАК (21.06. - 21.07.)

ПОSAO: kome zakon leži u štipaljki...
LJUBAV: to što radite štipaljkama partnera boli
ZDRAVLJE: opasnost da završite kao specijalitet kuće

ЛАЗ (22.07. - 21.08.)

ПОSAO: glavni ste u čoporu
LJUBAV: na žalost, prošao je februar
ZDRAVLJE: spavate na otvorenom, u starosti mogući išijas, lumbago, reuma...

ЛЕВИЦА (22.08. - 22.09)

ПОSAO: tek ste počeli, ali ako nastavite više Vam ni majka neće verovati da ste predstavnik ovog znaka
LJUBAV: možda se na poslu neko i veže za vas, ali do sada se to desilo samo u filmu "Pretty Woman"
ZDRAVLJE: to što ćete morati da promenite znak je najmanja stvar, koja bi mogla da vam se desi, ako ne pazite

ВАГА (23.09. - 22.10.)

ПОSAO: neodlučni ste, na koju ćete stranu da prevagnete
LJUBAV: ko više stavi, "legnete" na tu stranu
ZDRAVLJE: poremećaj ravnoteže, potrebno baždarenje

ШКОРПИЈА (23.10. - 22.11.)

ПОSAO: vrebate iz prikrajka
LJUBAV: ubodete i vi ponešto
ZDRAVLJE: nedostatak otrova

СТРЕЛАЦ (23.11. - 20.12.)

ПОSAO: jeste li gađali nekad?
LJUBAV: isto pitanje
ZDRAVLJE: nećete se Vi od gađanja 'leba najesti

ЈАРАЦ (21.12. - 19.01.)

ПОSAO: niste više predvodnik, oduzeli su vam zvonce
LJUBAV: meketanje ne znači uvek odobravanje
ZDRAVLJE: nekontrolisano izbacujete brabonjke

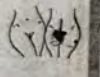
ВОДОЛИЈА (20.01. - 18.02.)

ПОSAO: zna se ko kosi, a ko vodu nosi, tj. lije
LJUBAV: nemojte vi vlažiti umesto partnera
ZDRAVLJE: dug kontakt sa vodom na ovu hladnoću u najmanju ruku nije poželjan

РИБЕ (19.02. - 20.03.)

ПОSAO: dosadilo Vam je da se šetkate po akvarijumu
LJUBAV: neprijatno Vam je kada Vas svi gledaju
ZDRAVLJE: krijuš vā gubi sjaj

ХОРОРСКОТ

VESTI SA ŠINTERNETA

Dopisni član Policijske akademije, prof. dr Aleksa Žujić, odbio je da učestvuje na okruglom stolu u kafani "Sumatovac", jer su prisutni namerno izbegavali političke teme.

SRPSKA 6. FLOTA

naša

КРМАЧА

POSTER

СРБИ, НАРОД НАЈМОБИЛНИЈИ

(БЕБИ) ПАПА У САРАЈЕВУ

Поглавар римокатоличке цркве папа Иван Павао Други (или како смо га ми, православни, прекрстили - Јован Павле, такође Други) посетио је прошле недеље босанскохерцеговачку престоницу - Сарајево. Централну мису одржао је на стадиону "Кошево" (месту на коме су отворене и затворене Зимске олимпијске игре 1984, на коме су фудбалери ФК "Сарајево" два пута славили титулу шампиона СФРЈ, стадиону са којег се од фудбала опростио Асим Ферхатовић Хасе - "...спустише се заставе стадиона Кошево, стаде једна недеља да се настави мај..." како то лепо пева др Неле Карајлић у песми "Забрањеног пушења" - "Недеља кад је отиш'о Хасе..."). Ту, на том истом стадиону, дочекан је центарфор једне од највећих светских религија, човек који

није мењао клуб неколико деценија, капитен и предводник стотина милиона правосверних следбеника. "Кошево" је било испуњено до последњег места, као и увек у оваквим приликама; тражила се карта више, а тапкарши су зарадили позамашне суме (највероватније немачких марака, најомиљеније валуте балканских простора). Припадници службе јавне безбедности (ајде да скратимо - полиције, милиције или тако нешто) ревносно су обављали свој задатак чувајући познатог играча од евентуалних атентатора (по могућству - српских).

Чували га и сачували. Него шта? Нису ни Срби више оно што су били. Они су се, ипак, показали најефикаснијим у смишању својих владара, лидера, министара, или заменика министара... Без грешке. Но, о Србима други пут. Дакле, будући да је Папа преживео први круг постолимпјиског, а Бога ми и постдејтонског крута, био је основни ред да захвалним домаћинима приушти незабораван спектакл на већ поменутом стадиону. Све је подсећало на фамозну '84. - крилате трибине (преко 50 000 егзалтираних навијача) прошаране жуто-белим заставама Ватикана, гомиле политичара-лидера у почасним ложама (недостајао је само Хуан Антонио Самаран, председник МОК-а, али то иде на душу организатора) одавали су утисак да ће и овај спектакл остати у вечном памћењу, ратом изнурених и ојањених Сарајлија. Папа, као Папа: одржао је пригодан мирољубиви говор у духу екуменизма и међуетничке толеранције, спомињући мир, помирење, обнову, слободу, избеглице ита. ита... Баш оригинално. И утешно. Иван (Јован) је показао како се игра у белој свету! Успутни политички поени које су укњижила нека тамо господа (!) Изетбеговић, Зубак и Крајишник (у различитим пропорцијама) из БиХ Председништва нису толико релевантни када је у питању срећа и благостање њиховог(их) народа. Тек толико. Парафразирајући стару римску пословицу, која сада гласи: *Хљеба, круха, хлеба и игара, а може мало и Пана!* са мирном савешћу и празног стомака можемо сачекати 30. април и сличан спектакл на нашем највећем стадиону. Нама уместо Пале долазе Луис Енрике, Раул, Гвардиола и компанија. Биће атрактивније, "Маракана" ће бити кришата (100 000 душа), а и атентати су већ "изгустирана" ствар у Београду.

Александар Андрић ◆

Ново, допевано издање ЂЕРАЋЕМО СЕ ЈОШ

Ђераћемо се још
Али мирним путем
Чисто правно
Политичким средствима
И на демократски начин
Без употребе силе
Крајње опуштено
Без имало прећеривања
И икакве журбе
Немају где побећи
Звиждућући и ћертајући
Уз урођени шарм
И смисао за хумор
Као паметни људи
Који знају шта хоће
Без промене правила
У току ћерања
Боље се целог живота ћерати
За округлим столом
Него један дан крвавих глава
Водећи рачуна о општем утиску
Свесни да нисмо сами
И да нас цео свет гледа
А ко год види да каже
Грешили смо душу према овим људима
Ко би рекао да су то они исти
За које смо до јуче мислили
Да се не знају ћерати друкчије
Сем крвавих глава и просутих мозгова.

Матија Бећковић

Баца, Буца & Сликара

Дана 10. IV изашао је из штампе прошли, скоро јубиларни, број "Наше крмаче". Двадесет и пет и није мала бројка. Све зависи од мерне јединице. Још ако је у 'ладној води, успех је поприличан. А за ових 25 бројева вода око нас не да је била 'ладна...?!

Дана 10. IV српском човечанству догодило се МАМА МИА! У касним вечерњим сатим у истоименом ресторану убијен је један од главешина српске (надалеко познате) полиције. Радивоје Стојичић Баца. Генерал, па још нешто. Смрт, као и свака смрт, најтеже пада најближој околини. Пороциши...

Пријатељима... Колегама. Али, нема тог догађаја на овим просторима од кога није могуће направити политинг за маркетинг, пропаганду и оно треће.

Ударни дневник РТС сутрадан у првих петнаест минута игре обзнањује телеграме саучешћа од свих и свакога, са посебним нагласком на овог потоњег. Прва вест чак није ни била да је Човек убијен, него да је председник републике послао телеграм саучешћа. Изгледа да су телеграма и даље важнији од самог догађаја. Ништа боље није изгледала ни ударна информативна емисија "Студија Б". Све телеграм до телеграма, странка до странке, појединац до појединца... све наши људи, све мој до мојега. Када једног лепог дана, много, много лета дошњије, неко буде помињао Алпо домини 1997. или (Боже сачувај!) Алпо домини 1996. један од догађаја по којима ће он бити запамћен, свакако да ће бити смрт Миће Поповића. Банално би било рећи једног од највећих сликара рођених на овим просторима, јер Мића Поповић заслужује јачу и лепшу реченицу. Неће ове године бити упамћене по смрти неког милиционера, макар то био и генерал, па још нешто - Баца. Не приметих да су се силни органи и политичке организације усукале од жалости за Сликаром. Не видех ни телеграме саучешћа. Смрт Миће Поповића крајем прошле године потресла је само пријатеље и поштоваоце Дела и Човека. Дакле, оне чији IQ прелази ниво спољне температуре. Живот је само вежбаошле за смрт. Уколико није другачије наређено. И нема те смрти од које у овој земљи није могуће направити ширкуску представу. У име живота, ваљда. Чак ни шатра није неопходна. Имамо телевизију. А држава и парадржавне формације, биле у позицији, биле у тзв. опозицији, жале јавно, преко својих унутрашњих органа информисања за Милиционером. Дотле смо, изгледа дошли. Може ли ниже?

За крај нешто сасвим лично. Лебем ти државу којој је важнији лежећи полицајац од сликара који лежи!

Петар Лазин ◆

Дневник нашег савременика О ДУШАНУ МИХАЈЛОВИЋУ

Душан Михајловић је рођен испод својих бркова, кад му је било двадесетак година. Док су се у то време сви из његове генерације заклањали за туђе бркове, он је одлучио да пусти сопствене. До тада их је држао. Многобројни душолози данас износе неколико претпоставки како је дошао до те одлуке. Тако има оних који сматрају да је најбитније утицало то што је раније један други Михаиловић пустио браду и ушао у историју. Позитивисти доказују да је то утицај тла, јер зна се да је Душко Ваљевац, а из тог су краја и славни бркови Илије Бирчанина. Ипак, највећи број је оних који верују у промисао и прст судбине. Управо, 1948. године када је Душко дошао на овај свет, Тито је рекао историјско "Не!", једном другом брки. Решио је, па макар примао енормну помоћ од капиталистичког Запада, да се ослони на домаће бркове. Нико и не сања да се баш тада у Ваљеву рађа дете коме је судбина одредила да изврши тај историјски задатак. У раном детињству Душко се не разликује од остале ваљевске деце. Дани теку сасвим обично, у безбрижној децијој игри. Садашњи историчари сматрају да преломни тренутак у животу тог младог бића представља ползак у школу, када постаје председник разредне заједнице. Од тада па до данас, Душко је стало председник. По завршетку школовања, постаје председник Младих истраживача, затим председник Извршног савета Скупштине општине Ваљево, па председник ваљевске општине. Ипак, било је и тежких тренутака. Међу најтежим сматра се онај кад му се бистава председничка каријера прекида и кад га постављају на место потпредседника

Извршног већа Србије. Тешко подноси деградацију у потпредседника. Пати, а црне мисли му се врзају по глави. Срећом, то не траје дуго. Душко даје оставку на место потпредседника, оснива странку Нова демократија и поново постаје председник. У почетку, због малог броја чланова, сви мисле да је Душко, у ствари, председник самом себи. Међутим, убрзо му прилази лидер једночлане странке социјал-демократа, господин Чедо Мирковић, тако да шири јавност сазнаје да је странка добила и потпредседника. То су бурни дани српске политичке сцене.

Следи вртоглав успех, што се видело пред протекле изборе. За Нову демократију се узвезује и владајућа странка! Да се не би поновио шок сличан ономе кад је од председника постао потпредседник, Душко се осигурао. Сада је председник Нове демократије, Савета Нове демократије и пословодног одбора "Лутре". У његовој канцеларији данас седе увек три председника која се никада неће посвађати. Та тројица чекају да им се придружи и четврти. Да ли ће, видећемо кад се одрже председнички избори и кад Србија буде рекла да ли је за домаћинске бркове.

Петар Пајић ◆

ПРЕДСЕДНИЧКИ ИЗБОРИ У СРБИЈИ

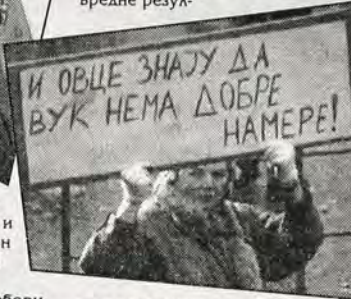
Ових дана медијско небо Србије прекривено је предизборном комбинаториком и нагађањима о томе ко ће бити (евентуални) нови председник највеће федералне јединице СРЈ. У неважнично отпочелој предизборној кампањи власт (како савезна и републиканска, ништа мање ни локална) служи се свим дозвољеним и недозвољеним средствима како би, пре свега, денуцирала, компромитовала и сатанизовала (омилеог из термина! - оп.а.) кандидата из супротног(их) табора. Наравно, у овој (поприлично прљавој) игри правила нема, а изузетак - још мање! Будући да се, мање-више, већина што дневних, што недељних новина бави искитреним прогнозама и фаворизовањем појединих (још увек неважничних) председничких кандидата, БРЕ! вам нуди ретроспективну резултата председничких избора у Србији из децембра '90. и '92. год.

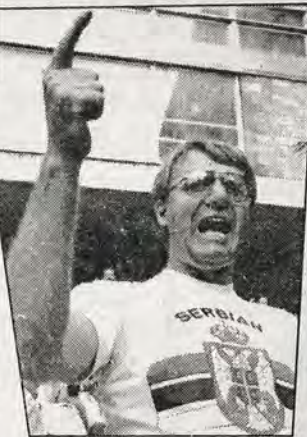
Резултати су нам свима знани, али интересантно је подсетити се ко је све био председнички кандидат републике Србије и какав је рејтинг заузео након одржавања истих. Кренимо редом... На првим председничким изборима који су одржани 9. децембра, те далеке 1990.год. пријављена су

Угљанин (СДА), Блажо Перовић (ЈУ блок), Никола Шећероски (група грађана), Драган Јовановић (Зелена странка), др Љубомир Грујић (група грађана), Херцен Радонић (група грађана)... Убеђиву победу однео је (гле чула!) Слободан Милошевић са освојених 3 285 000 гласова (65,34%). Почасно друго место припало је вечитом опозиционару Вуку Драшковићу са освојена 824 674 гласа (16,40%). Хвале врелне резул-

Драган (14%), Слободан Милошевић (12,9%) и Јездимир Васиљевић, у народу познатији као Газа Језда (10%). Неки од њих се нису кандидовали, а неки од кандидата су и (п)остали нови (стари) председник републике! Шесторица кандидата су одбијена, а међу њима и несуђени председник из '90. - Никола Шећероски, парапсихолог и молер из Лебана Милорад Стошић, као и Милан Панић, Но, као што је познато, Панићу је

тате освојили су и Иван Ђурић са 277 348 гласова (5,52%), Сулејман Угљанин (109 459 гласова илито 2,18%), др Војислав Шешељ (96 277 гласова, 1,91%), Блажо Перовић (57 420, 1,14%). Никола Шећероски са освојених 3 168 гласова није био последњи. Та част је припала Херцену Радонићу који је освојио 847 гласова. Толико о тој демократској деведесетој. 20. децембра те, санкцијама обележене, 1992. год. за председника републике Србије кандидовало се седам величанствених. Према свим прогнозама и истраживањима, у новембру те исте године, највеће шансе за освајање председничког трона имали су: Добрица Ћосић (22%), Милан Панић (19,3%), Капетан

ипак допуштено да се опроба... Вук Драшковић је одустао од кандидатуре уступајући место поменутом Панићу. Када су се

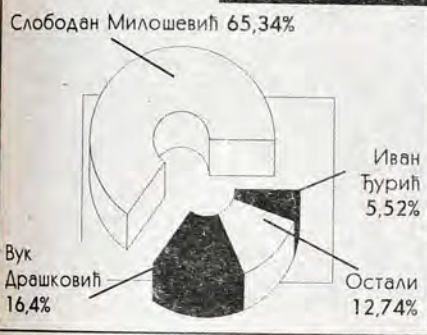
Избори '92

све предизборне рокаде завршиле, народ је могао да приступи гласању тј. одабира председника између следећих кандидата: Јездимир Васиљевић (група грађана), Драган Васиљевић алијас Капетан Драган (група грађана симпатизера Капетана Драгана), Мирослав Милановић (група грађана), Слободан Милошевић (СПС), Милан Панић (група грађана, подржавала га уједињена опозиција под називом "Депос"), Милан Парошки (Народна странка и Српска опозиција), др Блажо Перовић (Отаџбина коалиција). На изборе је изашло 65,36% од укупно уписаних и бирачке спискове, а већина од 56,12% (око 2 500 000 гласова) поверење је (опет) поклонила Слободану Милошевићу. Други је био Милан Панић са освојених 1 516 000 гласова одн. 33,45%. Тако је гласала Србија те дивне, прединфаторне 1992. године. Како ће бити ове, постсанкцијске, постојетонске и посткозна чега још, а нарочито песне 1997. - ни сама ЦИА не зна!

А.А. - З.М. ◆

Избори '90

Митови и легенде

Струја (не онај, него она!)

Струја је у Срба природна појава највећег уважавања! Вероватно је то потекло још од Тесле, али је врхунац достигнут у ужасним догађајима последњег дана претходне године. Сећате ли се "ноћи у којој су левичарке биле ометане у припреми новогодишње вечере и сређивању фризура"? Завера у којој је левичарским регионима циљно искључивано напајање, под смешним оправдањем да се електросистем спасава од распада, била је тако добро припремљена да су завереницима, као штит, послужили баш истакнути левичари, попут Драгана Костића, ЈУЛ-овца и министра енергетике, и Аце Марковића (у мрачно време редукција званог Мраца), шефа СПС-а Општине Стари град и главног диспечера српске електропривреде. Пошто су, заједно са осталим диспечерима и директорима дистрибуција, провели веселе новогодишње празнике у друштву припадника СДБ, зарекли су се да им рука више никада неће посегнути за прекидачем, па макар после цела Србија, док се распаднеути систем не успостави, седела недељу дана у мраку! У сваком случају, чак и да не оду у такву крајност, водиче рачуна о областима где седе левичари, а посебно левичарке... Разумеју и они како је велики страх када, ненавикнут, останеш у мраку, а савест ти није чиста... Ко је пратио Југословенска међурегионална привредна препуцавања током осамдесетих година (КО ЛОПОВ? КОМЕ МАЈКУ?), о енергетици је могао да формира следећи утисак: шела земља лудује, треје се на отворену рерну и не гаси сијалице по подрумима, док Србија пропада производећи јефтину струју. "Српска струја"! Велика политичка синтагма, посебно у времену "догађања народа", када је том истом народу, којег ни повремена зармачења нису поколебала, звучала као нешто драгошено и моћно; нешто што се не може тек тако уступати незахваћеним партнерима у федерацији! Иза непрозирне политичке завесе крила се другачија историја: деведесет и један одсто своје производ-

ње струје Србија је сама трошила; од преосталих девет - четири је одлазило у Хрватску, на основу чистог, комерцијалног уговора о дугорочном улагању у један обреновачки агрегат; а остатак је пролавао по тржишним ценама, онаквим какве су у том тренутку владале у Европи. Југославија се распала и одметнути остатак је, и без Србије, наставио да живи сасвим добро осветљен. Мит о Србија - поседницима енергије је, у недостатку бољих привредних аргумената политике, морао да се настави... Слушати смо од председника гордо поређење с Француском, пошто, уз њу, у Европи још само Србија има струје за извоз! Наравно, јер паметни људи своје природне ресурсе троше само до нивоа који је неопходан, док остатак чувају за неизвесну будућност. Уз то, Французи продају струју из нуклеарки, значи продају пре-дузимљивост, знање и увозно гориво, наплаћујући и понешто сопственог страха од технологије која би се могла отети контроли. Насупрот њима, Срби продају струју из електрана на угаљ, дакле, тло на којем живе. Једном искоришћени површински коп, који је по праву на равном, пољопривредном земљишту, после тога може да се користи још само за сађење борића. Онда, откуда толика љубав Срба према струји? Зашто о систему, чије се функционисање у нормалној земљи сматра нечим природним, полуп ветра и воде, у земљи Србији сваки грађанин треба да води рачуна - да ли је ремонтован, или није; да ли му је доста пара, или није; да ли ће да ради, или неће... Зашто увек мора да држи пред тољивим осигурачем и струјомером и пред континуалним, тромесечним, изменама тарифног система? Да ли је учешће претплатничког броја у ТВ лутрији вредно баш толиких емоција?

Што се државног апарата тиче, ту су ствари око наклоности много чистије. Свака цифра је велика и јако згодна да се у њу уграде и друге потребе. Када је таква могућност постала јасна, на челу електропривреде више нису били пожељни стручњаци, већ октроисани политичари. Нови мегават у термоелектрани кошта и до милион и по долара, а само један блок у обреновачкој Б електрани има их 600!

Каква концентрација увозне опреме, домаћих коопераната, иностраних кредита и банкарских и осталих провизија! Чак и у уређеном иностранству, а поготово овде, имати последњу реч у свему томе више није само економија, већ политика... Обе речи могу се прочитати и краће - као "моћ". Дакле, били смо широке руке, играли на велико и улагали у огромна постројења за производњу енергије; паралелно и у још већа постројења за њену потрошњу. Иностранци кредити, док их је било, нису се распалили на пилићарске фарме, производњу квалитетних шипела, штампаних електронских кола и остале, ситне погоне који траже много рада, а не могу се људски ни

свечано отворити. Мрзело нас је и да се преврше петљамо с гасификацијама и топлофикацијама, па се народ трејао елегантно, на прекидач. Чак и на селу, где само треба заћи у први шумарак и набрати грања, куповане су фамозне ТА пећи. Глас паметних је, како то често бива у овој земљи, био танушан: од енергетске вредности уља, који сагори у термоелектрани, до човека крај електричне пећи стигне само тридесет процената топлоте. Преосталих седамдесет се изгуби уз пут, трејући атмосфери. Шта сада имамо? Знање да смо много новца и енергије потрошили да би се, опет, приближили почетку. Само, сада су услови за старт много гори. Век термоелектране је као и боље аутомобила - тридесетак година, а многи агрегати су близу те границе. Знамо и сали да рестурација "олдајмера" кошта више од куповине новог аутомобила. Само, шта ћемо са старим, ако знамо да је катао термоелектране висок колико и зграда од тридесет спратова, а да Београд до сада није успео да се реши ни рушевина предратне електране на Дорћолу? Постоји у Србији још довољно уља за нових четврт века постројатне изградње, постоји и довољно странаца заинтересованих за улагања која би била враћена извозом енергије. Зашто да не - туђи угаљ, разарајући туђу њиву и туђа плућа, сагорева у туђој земљи, шаљући само чисту енергију! У таквав посао се исплати инвестирати, јер су цене на међународном тржишту још увек сасвим умерене, пошто нема незадовољене потражње. Уз то, већи део инвестираног новца и иначе ће се вратити кроз продају технологије; а и остатак, који је отишао на провизије, по праву ће завршити на неком западном рачуну. Само, шта ћемо када и то потрошимо? Теши чињеница да иду избори... Није немогуће да, попут нашег председника у Стуру, и Црногорци најзад пронађу исплативу лежишта нафте у свом приморју. Али, да ли ће хтети да деле? Могло би се десити да буду нешто људи...

И.В. - К.Ц. ◆

Ко данас живи у дедињским вилама

ВЛАСНИЦИ ТУЂИХ ИМАЊА

Велелепне дедињске виле и данас са правом привлаче пажњу житеља и посетилаца Београда. Поред представника нове власти који су се на Дедињу доселили после Другог светског рата, данас на Дедињу живе многа имена актуелне политичке сцене, ратни профитери, током инфлације обогатени "бизнисмени", естрадне звезде, а Дедиње је на срцу и неким електричарима

Велелепне виле сакривене иза густих борова и чемпреса, енглески травњаки, високе ограде од кованог гвожђа, тихе и добро чуване улице, још од прошлог века одличавају насеобину београдске више класе. Као да се и данас такво гламурозно Дедиње надало над сивилом Београда. Крајем прошлог века на "сат времена хода" од центра града, виле на Дедињу су почели да изграђују богати и виђенији Срби и Србијанци. Срби пречани и Србијанци јужно од Дунава и Саве. Срби су своје виле градили са више стеновости, са доста китњастих украса, барелефа... Србијанци су их градили функционалније али мање лепо, равних линија. Србијанци су у својим авионима садани шљиве и трешње, а Срби без грочје нису могли... После Првог светског рата на Дедиње се досељавају нови становници. Ратни профитери и лиферанти, министри нових влада, богати трговци из унутрашности Србије, али и они из иностранства, поготово из Пеште и Прага. Ужичкој се тада звала Румунска, а цене виле и плашева око њих су одређиване, између осталог и по томе, колика је удаљеност од Београда, подигнуто на самом врху Дедињског брда. После Другог рата сређенији становници Дедиња успевају да задрже своје, углавном мање виле. Некада бивају иселени у

кожним чакетима и мантилима, бродјачи својих, туђих и судбине будућег Дедиња. Били су то углавном они људи који су мислили да је "смрдљиви сир горгонзола, назив некаког афричког племена". Назив се уселавају у Броз, Кардељ, Ђилас, Ранковић...

СУДБИНА ВИЛА ЕКС-ФЕДЕРАЦИЈЕ

Чувена Ужичка 15, бивша резиденција Јосипа Броза, бивша још годинама после његове смрти

помно чувана од стране припадника специјалне гардијске јединице. Те страже су данас уклоњене, али кола МУП-а Србије, скривена по околним улицима, и данас брижљиво чувају неке друге зграде на Дедињу. Са мањим одступањима, мир, тишина и класни гламур Дедиња и данас као и протеклих деценија остају неповредиви. Једино што се у последње време изменило и што је донело задах новог времена, јесу нови станари старих виле. Низ луксузних виле у Ужичкој и околним улицама са током деценија уследатне изградње социјализма додељене на коришћење органима република које су сачињавале СФРЈ, Имали смо тако Босанску вилу, па Македонску, Словеначку, Хрватску, наравно Србијанску и Црногорску вилу. Шта се десило

закуп ШИП-у. Македонска вилу у Ужичкој 25 по истом основу је Федерација брза ЖТП-у. Влада Србије је почетком 1993. године тражила да откупи своју вилу од Федерације. Званичан став Федерације је био да се виле које су под њеним старатељством не продају, нити да се дају у откуп као стамбени простор. Таква олака је донета још за време владе Анте Марковића и

Брозова резиденција у Ужичкој 15 као и виле Бијела, Брионка и Јадранка на Брионима Све те зграде су сада једна од ставки расправе о деоба имовне бивше Федерације која се већ годинама одвија у Бриселу. Док је током 1992. године био премијер СРЈ, Милан Панић је становао у Ужичкој 23. У његовој непосредној близини у улици Беноса Ђоновића 6, од те године живи и бивши председник СРЈ, познати писац и један од утемељивача комунистичке власти у Југославији, Добрица Ђосиф. Радоман Божовић је неко време живео у вили у Толстојевој 33 коју је низ година користила Хрватска. Хрватска је и после распада Југославије била заин-

Списак само неких од виле које су званично у власништву Федерације, а додељене су на коришћење појединцима. Ко стварно у њима данас станује и по ком правном основу, немогуће је утврдити. Спискови нису за јавност.

Адреса	год. градње	квм	корисник
Бул. окт. револуције 45	1935	120	Борислав Шефер
Качаничка 12	1934	149	Тодор Вујасиновић
Незнанок Јунака 32а	1932	167	Славо Маричевић
Систе Лукин Азића 39	1934	168	Хамидја Поздерић
Толстојева 4	1935	235	Ола Хумо
Ужичка 8	1938	230	Оливера Бојанић
Ужичка 16б	1930	177	Милутин Морача
Ужичка 24	1935	139	Бошан Црнобрија
Ужичка 28	1932	118	Видко Крстуловић
Ужичка 28а	1932	121	Виберт Крстуловић
Ужичка 16а	1930	224	Владимир Ненадовић
Толстојева 58	1935	171	Негослава Крајиновић
Андре Николића 5	1930	293+48	Породица Ранковић
Ужичка 36	1941	208	Мирјалко Токовић
Ужичка 58	1938	193	Антун Вратуша
М. Аврамовића 13	1934	116	Слободан Стојић
Ужичка 29	1930	184	Велмир Стојинић
Јована Владимира 4	1934	315	Зековић Владимир и Слободан
Јована Владимира 8	1938	188	Љубиша Перовић

званично до сада није мењана. Наиме, у то време се причало о доношењу Закона о денационализацији, а пошто су све те виле својевремено национализоване, лако се могло десити да се виле врате наследницима првих власника. Влада Србије је тражила у откуп и Словеначку и Македонску вилу. Један од оних који су међу првима поднели захтев за денационализацију био је и принц Томислав Карађорђевић који је претендовао на вилу у Толстојевој 2а, зграду у којој је живео до 1941. године. Вилу у Булевару Мира 14 коју је низ година користио Киро Гаиторов, Федерација је издала "Симлу" за ексклузивни изложбени простор. Вилу у Ужичкој 1 у којој је све до своје смрти живео Елвард Кардељ, Федерација сада користи као репрезентативни простор за скупове страних делегација. У вили у Ужичкој 2 и дан-данас се налази Клуб делегата, ексклузивни ресторан који у тениске терене одабранима нуди и многе гастрономске услуге.

КО СУ ДАНАШЊИ ЖИТЕЉИ ДЕДИЊА?

Једина нова зграда у Ужичкој улици подигнута је за Јованку Броз и налази се на парцели број 21. Јованка је одбила да у тој кући станује и та зграда се данас рентири представницима разних Европских организација. Јованка Броз данас живи у Булевару Мира 75, такође вилу у власништву Федерације. Власништву Федерације је бивша

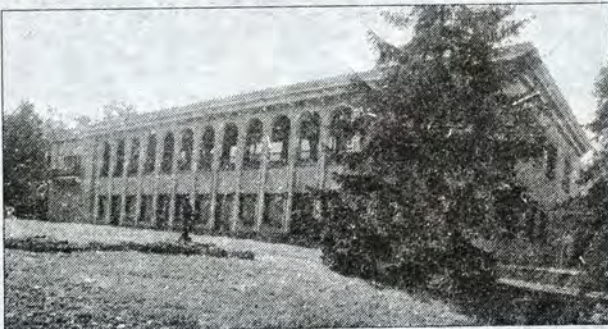
тересована за ту вилу како би у њој једног дана оформила своју амбасаду. Такм педесетак година комунизма у Југославији кроз дедињске виле које су градили познати београдски богаташи, прошла су и разна имена естрадне сцене. Међутим, ту су углавном остајаи кратко, као Шабан Шаулић, на пример, који је на Дедињу издржао само неколико месеци. Како тврде житељи МЗ "Дедиње", "народ та није прихватио". Станари МЗ "4 јули", они који и данас живе у својим или конфискованим вилама, одрада се жале на живот на Дедињу. До прве аутобуске линије пешаче 300-400 метара, а на Дедињу је и данас каналација права реткост. У Ужичкој улици и дан-данас све зграде имају септичке јаме које се очас напуне... Овожење гована кошта, а у последње време та се баш доста накупило. МЗ "4 јули" (индикативног, ли назива) има и најстарије становништво у Србији. Од око 4500 становника чак 3800 има право гласа. Данас је на Дедињу

права реткост видети дете. Како је подмлађивање Дедиња било неминовно, на брдо крај Београда су се населили припадници нове, у последњем братоубилачком рату, капитализоване латине. Или су се нафатирани новцем, или се попели на политичкој лествици. На Дедиње је тако стигао и један Богољуб Карић, музичар, али и Слободан Милошевић банкар, данас актуелни Председник Србије. На Дедињу живи још један банкар. Дафина Милановић која је до своје виле дошла исто онако као што је ојалаа своје штедише. На брзину. Очекивано је да ће подмладак Нагледаних власника Дедиња причекати још неку деценију до повратка на своју деловину.

КО ТО ТАМО "ДИВЉЕ" ГРАДИ?

За разлику од уобичајеног мишљења да се на Дедињу после рата није много зидало, документација и земљишне књиге говоре супротно. Само за потребе Савезних органа на Дедињу је после рата сазидано четрдесетак виле и зграда. У једну од њих у Толстојевој 38, која је сазидана 1980. године, уселио се својевремено и Пеко Дапчевић... На Дедињу се и данас много гради. Плашеви се откупљују од осиромашених породица и на њима се често и без адекватне документације граде нове зграде. Тако су на Дедиње, у непосредној близини куће у којој живи Слободан Милошевић, стигли на брзину аутомеханичари, пекари, обућари, аутомеханичари, "бизнисмени"... Шта да се ради. Неком рат, неком брат. На Дедињу се често старе зграде реновирају на потпуно неприхватљив и архитектонски непримерен начин. Завој за заштиту споменика културе је често немоман, а општински органи корумпирани и инертни. Реагује се тек кад неко баш претера као што се десило са вилком коју је почео да преуређује Хаши Драган Антић, извесни електричар кога је судбина ни кривог ни дужног првог човека "Политике". Како сада ствари стоје, дограђених 600 квадрата који су зидали за њега и уредника Радио "Кошаве" Марију Милошевић, биле срушени јер грађевинска дозвола не постоји. Али, како је у овој земљи све на продају, можда ће извесна количина новца и од овог поменутог електричара направити новог становника Дедиња. Марији је отац дефинитивно забрањено да се усели у зграду око које се дигла сиана прашина у јавности. Нема везе, купиће тата другу. И зато, немојте се изненадити ако сетајући Дедиње, чјији мир цветљу кола са ротационим светлима, сретнете некаке ликове који изгледају као утекли са железничке станице. И они су део новог илима најгламурознијег дела Београда.

Бошко Савковић

дворишне и помоћне зграде у којима је до тада живела њихова послуга. Дешавао се да некада, одлукама нове власти, та иста послуга улази у виле својих бивших послодавца. Они мање сређени становници Дедиња бивају изабачени, заједно са својим стварима, децом и кућним љубимцима, остављени на милост и немилост новој епохи. Они најмање сређени бивају без рачун пругу, преко којег убрзо своје ствари и успомене на завичај уносе партијски, војни и државни челници, нове, комунистичке власти. Долазе људи са

са тим вилама после распада Федерације? Србијанци вилу у Ботићевеј 8 и данас користе органи СР Србије, а слично је и са Црногорском вилком у Ужичкој 20. Вила БиХ у Ужичкој 5 за сада нема некаку посебну намену већ се користи као репрезентативни простор садашње Федерације. Званично. Незванично, вилу и даље користе органи и појединци из врха Републике Српске. У њој су често одседали Карadžић и ли Младић када су долазили на преговоре у Београд, током рата у бившој Југославији. Вила у Ужичкој 7а, бивша Словеначка, дата је у

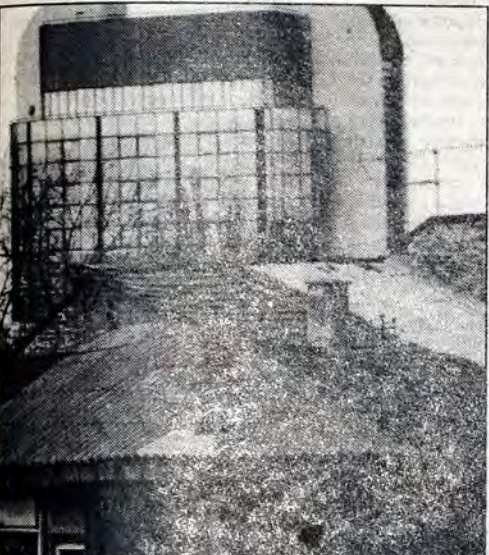
ПАРАЛЕЛНИ ТЕРОРИЗАМ

Албанци са Косова у глас се слажу по питању тероризма. Од свих ћете добити исти одговор - "На Косову има тероризма, и то државног тероризма над Албанцима. То је једини тероризам на Косову". Према једном од значења речи "тероризам", а ако је судити према подацима Одбора за заштиту људских права, ово би могло да буде тачно. Тероризам је "начин владања уливањем страха и насиљем", али и "политичка борба путем индивидуалног терора - страха, ужаса". У пракси, организовани тероризам

разлога да употреби силу. Забележено је мноштво случајева упадања у куће и пљачки са оправдањем потраге за оружјем. Пре 4-5 година нико од полицајаца није желео да ради на Косову, све су чинили да не буду пребачени овамо. Сада, кад раде шта хоће и никоме за то не одговарају, полицајци једва чекају да дођу да раде на

До друге половине 1996. године, жртве терористичких напада на Косову били су искључиво МУП и ВЈ. Још 1993. страдала су прва два милиционара. Од '93-'96 одиграло се двадесетак оружаних инцидената. Срећом, без жртава. Најчешће су мете биле полицијске станице и касарне. Прошле године сукоби су ескалирали. 22. априла синхронизовано су изведени три напада - страдали су: осуђеница која је полицијским аутомобилом превођена из одслужење затворске казне, три српска цивила у кафани у Дечанима и милиционер у Штимљу. 17. јуна убијен је саобраћајач у Косовској Митровици. 28. августа убијен је инспектор СУП-а, Албанац. Два месеца касније, у Подујеву жртве су полицајац и цивил који се налазио у његовом друштву. Током прошле године у терористичким акцијама рањено је још дванаест припадника МУП-а и два војника.

У 1997. жртве напада постају Албанци лојални режиму - међу три убијена нашао се и одборник СПС-а из Подујева Малић Шеколи. Након атентата на ректора Паловића експлодирала је и бомба у контејнеру испред Филозофског факултета. Четири особе су том приликом повређене. Најбољи доказ да су у неодржављени рат ступили и српски грађани је у ноћи 11. јануара, када су се у сучујственом селу Мијалићи сукобили српски Срби са нападачима - албанским војницима. И једни и други су користили пушке, пиштоље, карабине и ракетно оружје.

Косову. После два - три месеца купују аутомобиле вредне десетак хиљада марака с платом од 200-300 ДЕМ. Милиционер Бобан Крстић убио

је деветогодишњу Фидаан Брестовици, а није одлежао ни један дан у затвору. Добио је казну - од обичног милиционера унапређен је у заменика команданта милиције у Качанику." - наводи г. Бехдџет Шаља, секретар Одбора за заштиту људских права на Косову. Подаци којима располаже Одбор верују драматично, али је њихово веродостојност немогуће проверити. Тврђе да се врше и такви притисци, као што је непостављање двојезичних назива улица (за шта смо се за време боравка у Приштини уверили да није тачно), преименовање

грам), те да двадесет хиљада избеглица смештених на Косову представљају покушај режима да етнички очисти Косово, стварају неповерење према целокупном извештају Одбора за заштиту људских права. Ако покушамо да пронађемо равнотежу између прича које форсирају Одбор и Косовски информативни центар, анегдота, не баш пријатних по Албанце, које смо могли да чујемо од неких косовских Срба, и упорног हुताња полиције, добија се утисак да репресија непобитно постоји. Срби су се до пре 5-6 година заиста осећали угрођенима, али се данас полиција својски труди да тај осећај окусе и Албанци. Све је дозво-

М.М., студент из Приштине прича: "Био ми је ту прошле године пријатељ од куће. Зезамо се увече и дођемо до шиптарске чајџинице Унутра - скуп иреденте - Руговине слике по зидовима. Покудамо им на излог, покажемо средњи прст. Они истрче пољу за нама. Ми бежимо, налетимо на пандуре и закукамо - Ови нас јуре. И Шиптари најбо-

љено, правни лек не постоји. У том контексту убиства полицајаца затварају круг освете и реваншизма, коме крај не постоји. Због претучених Албанаца, полицајци бивају изрешетани из заседе, они на које се сумња да су "терористи" или чланови "Ослободилачке војске Косова" бивају убијени у акцијама полиције, због којих председник

Из фото-документације Одбора за заштиту људских права

Милошевић, у доба полицијске репресије у Београду, одаје признање челицима МУП-а за "сузбијање терористичких активности".

Златко Минић

ЕКСКЛУЗИВНО ЗА БРЕ

КОСОВО

ANTE PORTAS (2)

Жожеф Каса ПРЕДСЕДНИК САЗЕЗА ВОЈВОЂАНСКИХ МАЂАРА

РЕШЕЊЕ КОСОВСКОГ ПРОБЛЕМА?

Свака нација има право на самоопредељење и на самоорганизовање, тако да и албанској нацији треба дати то право, што је и људско и колективно право. Нормално је, међутим, да се сва права морају остварити у оквиру Републике Србије, а да они који добијају права имају и обавезе према држави.

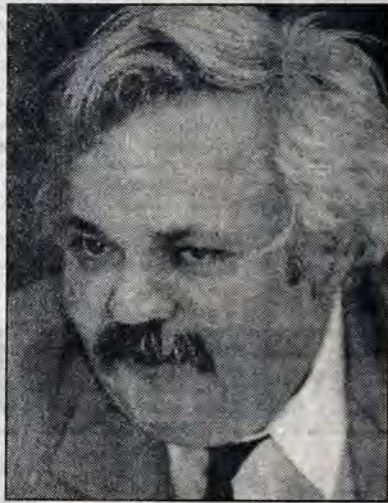
ВОЈВОЂАНСКИ И САНЈАЧКИ ПРОБЛЕМ?

Питања свих националних мањина које живе у Србији морају се решавати паралелно. Војвођанско питање стоји отворено већ дуго, и то првенствено због пљачке Војводине. То питање се мора решити.

Шандор Пал ПРЕДСЕДНИК ДЕМОКРАТСКЕ ЗАЈЕДНИЦЕ ВОЈВОЂАНСКИХ МАЂАРА

Косовски проблем се може решити само на демократски начин. То подразумева оно што и ми Мађари тражимо за себе - а то је тзв. ограничена аутономија.

Ограничена аутономија је компромис између права на самоопредељење до отцепљења с једне стране и, с друге стране, концепта једнонационалне српске државе. Нема демократије без самоопредељења, али, наравно, ограниченог. Подразумева се, у овоме што причам, да су границе непроменљиве, али мањина, то јест већина на Косову, има право да у оквиру задатих правила игре и државних граница уређује живот и за то сноси политичку одговорност.

ВОЈВОДИНА, САНЈАК?

Питања свих националних мањина су отворена и нерешена. Да ли ће на неком простору доћи до ескалације сукоба или нетрпелвости, зависи од спремности државе на дијалог. Ми Мађари већ седам година учествујемо у политичком животу, говоримо о проблемима мањина, а држава није још увек ништа урадила. У сваком случају, питање Косова, Војводине и Санака је питање демократије. Мој модел је - непроменљиве границе, а унутар њих је све могуће и све је предмет дискусије.

Елвира Фекете РЕПУБЛИЧКИ ПОСЛАНИК СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

Мој став према косовском питању је идентичан ставу Српске радикалне странке. То значи да сматрам да косовско питање не треба интернационализовати, него питања која постоје треба решавати овде у Југославији, у оквиру институција система. Постоји јако лоша навика да којекакви представници националних мањина, и Мађара и Шиптара на Космету, одазе у иностранство и тако је у целу ту проблематику умешана и Буаимпешта и Тирана, па чак и Вашингтон.

То није у реду - ова држава је легитимна држава, ова држава још постоји, то значи да се у овој држави могу решавати и ти проблеми. Ако би се тако понашале националне мањине у иностранству, нпр. у Мађарској, то би било оквалификовано као велеиздаја, те ја сматрам да сви они лидери који одазе у иностранство и траже помоћ од иностранства чине велеиздају. Све се може решити овде, мада мени није јасно који су то проблеми који тиште националне мањине и због чега треба путovati у Тирану или Буаимпешту. Мислим да такви проблеми, односно проблеми националних мањина, уопште не постоје. Они који одазе у иностранство желе отцепљење од Југославије - то желе и Шиптари на Космету и Мађари у Војводини. Ја сам уверена да народ не мисли тако, већ да су то само ставови њихових лидера. Народ жели да припада у Југославији и Србији.

ВОЈВОДИНА?

Ја сам одавно говорила да, на жалост, постоји тај проблем. Страховито се плашимо од Мађара у Војводини, јер видимо да њихове намере нису чисте и да иза њих стоји цео свет. Управо сам ових дана чула изјаву на буаимпештском рад јет да ће Космет ускоро постати самостална република и да ће тако бити и са Војводином.

Златко Минић, (такође)

Према подацима Одбора за заштиту људских права, у 1996. години 14 Албанаца је умро од полицијске тортуре, у сукобима са "српским цивилима" или на неразвијеним начин. Забележено је 136 случајева пребацивања дрвеним и металним палицама, 240 малолетника је осетило полицијску бруталност. У 809 албанских кућа је извршена рација, а укупно 5864 особа је у 14919 случајева било на неки од начина малтретирано. У јануару ове године на Косову је страдало 9 Албанаца. Тројица су били "сарадници српског режима", што ће рећи "поштени Албанци". Фрлантан је случај од 28. јануара, када је полицајац Никола Берича изашао из суднице где му је сучено због физичког злостављања Мусе Укаја, узео аутоматску пушку из свог аутомобила, вратио се у зграду Окружног суда у Пећи и убио Укајевог адвоката. Назима Толаја, сведока Садику Ибраја и ранио Укаја. У фебруару су, према подацима Одбора, страдала два Албанца. Један од њих је ухапшен под оптужбом да је члан "Ослободилачке војске Косова" и наводно је извршио самоубиство у затвору.

нису одговарали. Вероватно нису разишли на своју руку. У правној држави, а Србија се позива да то јесте, постоје правила службе којих се полиција мора придржавати. Она не сме без

већине улица именима из српске митологије (?), затим тврђења да РТВ Приштина од 1990. године не емитије програм на албанском (што се да проверити летиимичним погледом на ТВ про-

Са снимања нове плоче "Забрањено пушења" & тв серије о New primitives

После осам година **ЗАБРАЊЕНО ПУШЕЊЕ**

ПОВРАТАК ОТПИСАНИХ

У студију "Оливер" ових дана завршава се снимање плоче "Забрањено пушења" под радним насловом ПОВРАТАК ОТПИСАНИХ. Мај је месец историјских датума (1. 4. 13. 25.) па се очекује да ће се списак проширити за још један, тј. да ће шира јавност, за разлику од остале јавности, бити упозната са пројектом. У преводу на српски, да нас цео свет разуме, албум би требало да се појави у већ поменутом мају, уколико се не догоде објективне околности и субјективне слабости".

Продуцент:
Војислав Аралица
Издавач: "Комуна"

На албуму се појављују и гости:
Ана Костовска,
Горан Петрановић
Ризо, Никола
Пејаковић Коља,
Дарко Остојић,
дувачки оркестар
Саше Мишића "Дуга",
трубачи DLM & ...

Претходни студијски албум изашао је пре осам година, док је још "Забрањено пушење" било сарајевска рок атракција. У међувремену се свашта исподешавало и са групом и са нама. Сада је то београдска рок група у саставу:
Др Неле Карајлић (гласне жице & диригентска палица)
Горан Марковски (глава (бас))
Горан Јаковљевић (тери (гитара))
Стрибор Кустурица (буџетер)
Дражен Јанковић (драле (клавијатура))
Дејан Спаравало (Паганини с катедрале (виолина))

Поводом нове плоче "Забрањено пушења" "Комуна" припрема тв серију у четири епизоде о "Новом примитивизму", за разлику од старог примитивизма који не иде у толиком броју епизода. Далаче. Тв серију режира Милорад Милинковић, а у њој ће се поред др. Нелета Карајлића појавити: проф. др инж Емир Кустурица, проф. др Ненад Кеџмановић, проф. др Миша Кулић, 2 x др ниједном проф. Петар Лазећ, као и Мирјана Бобић Мојсиловић (новинар), Милорад Вучелић (директор "Комуна"), Петар Јањатовић (рок критичар & музички уредник РТВ Панчево)... који нису ни проф. ни др Гурӯ пројекта је Слободан тг. Терзић. Мр није средње слово. Из најбоље обавештених избора сазнали смо да ће се у серији појавити и неки од наших виђенијих политичара у веома специфичним улогама.

Опет ексклузивно, скоро сензационално

Са нове плоче "Забрањено пушења"

ОД ИСТОРИЈСКОГ АВНОЈА ДО ИЗБЈЕГЛИЧКОГ КОНВОЈА, ПРЕКО СРЕМСКЕ РАЧЕ *

Четрес пете њега је примила партија а с војском је ушо у Трст Сада улази на врата Комесаријата, а прима га Црвени крст

Његов син више нема свог осмијеха по ком су га znale цуре с Кошева

Каже, стари, ова Југа то је велики зајед тебе и твојих комуњара

А мајка сједи и плаче каже, Драгане пусти вјести мало јаче

Од историјског АВНОЈА до избјегличког конвоја преко Сремске Раче

У њему тече крв радних акција кад се дигло и село и град био је он и тад без игде ичега али никад празан ко сад

Стари сад се види, сад се враћа с ким сте хтјели да будете браћа

Зајебо вас Тито и партија цјела слобода није умјела да пјева

А мајка каже доста свађе Драгане, пусти вјести мало јаче

Од историјског АВНОЈА до избјегличког конвоја преко Сремске Раче

Понекад сања смрт како се шуња и одводи најбоље другове а понекад усни нерођеног унука како збори Мајаковског стихове

С барикада се чује No pasaran о како је чудан био тај сан

Ту је чета пролетера, ту је застава црвена ту је слика Иве Лоле Рибара

А мајка сједи и плаче каже, Драгане пусти вјести мало јаче

Од историјског АВНОЈА до избјегличког конвоја преко Сремске Раче

др. Неле Карајлић

* афоризам и рефрен:
Павле Станишић